Akbaba

İzmirin içinde vurdular beni!...

Sene Sonunda 1000 Altın

AYRIÇA

Her yeni açılan Şubede 150 şer Altın

Her 100 lira ile bir numara ve iki çekilişe de iştirak hakkı kazanırsınız

AKBANK

1000 Altın çekilişinin Son para yatırma günü 8 ARALIK 1952

İzmir - KARŞIYAKA Ajansının 150 Altınlık hususi çekiliş Son para yatırma günü 15 KASIM 1952

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: AKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

SÜMERBANK

3 Katlı Ev

Roman

Yazan

Yusuf Ziya Ortaç

Pek yakında

Çıkıyor

ÖKSÜZ KALAN YAVRUNUN EN GÜVENİLİR VARLIĞI

Bugünkü

HAYAT SİGORTASIDIR

SEK VERMUT

Masmavi

FEYZİ HALICI

Sözün musiki, musikinin renk olduğu şiir kitabıdır.

100 kuruşluk pulla aşağıdaki adresten isteyiniz: «Pasta Kutusu 32 — Konya»

000102

Akbaba

Perşembe günleri çıkar. Siyasî mizah gazetesi

Sahibi: Yusuf ziya ORTAÇ

★★

23 Ekim 1952 Perşembe ★ Cilt 2, Sayı: 32 ★ Adres: AKBABA, Nuruosmaniye Caddesi, Numara 57. — İSTANBUL
Telefon: 21649

BİZE GÖRE:

Yedek Subay!

Hah, bir bu eksikti: Yedek Subaylık hizmetinin bir yıl uzatılması!

İnsan ömrünü, ortası delik kuruş kadar kolay harcayışımızın hikmeti ne olsa gerek?

Üç, dört yıl evvel, iktidar koltuğunu vücudündan çok cakasiyle dolduran bir Millî Eğitim Bakanı, topladığı Maarif Şûrasında, ilim adamlarının oylarını, kâtip çoğunluğunun oylariyle ezerek liseleri on iki yıla çıkarmıştı. Ne oldu? Doğru imlâ, düzgün cümle hâlâ mâfiş!

Biz gelelim, çocuklarımızın kaybettikleri bir seneye... Onu kim ödiyecek?

Fahrettin Kerim Gökay'ın, insan ömrünü uzatacak tebliği, ne yazık ki, iki yıl sonraki Millî Tıp kongresinde okunacak. Onun için, biz şimdiki halimize bakalım: Hiç birimiz Zaro ağa değiliz!

Yedi yaşında ilk okula giden çocuk, dönmeden, pardon, çakmadan sınıfı geçerse, liseden on dokuzunda çıkacaktır.

Sonra?.. Diyelim ki, doktor olacak. Altı yıl da o, yirmi beş. İki sene hekimlik ihtisası, etti yirmi yedi... Peki, bukadar çalışma süresinde, hastalanmak, yorulmak, imtihanda kazaya uğramak karşılığı, bir yıl olsun vermez misiniz? Yaş çıktı yirmi sekize!..

Gençliğinizin baharı, yavaş yavaş o taze şetaretini kaybeder ve artık, gizli bir solgunlukla ömrün yaz mevsimine girerken, buyurun, iki sene de Yedek Subaya!

Otuzunda: «Dağ başını duman almış» türküsünü çağırarak kışladan hayata çıkacaksınız!.

Hayata mı?.. Hangi hayata?.. Tabelâlar cadde cadde asılmış, şöhretler dilden dile yayılmış, müşteriler tıklım tıklım tutulmuştur.

Eğer, kaldırımların çamuru sıçramamış tertemiz ahlâkınız dayatır, bir doktor simsariyle elele vermezseniz, yaş kırka yaklaşırken ilk hastayı bulursunuz: Kendiniz!

Hayır, hayır... Biz, insan zekâsına zulmeden ders programlarımızı silkelemeğe, zararlı yükleri atmağa, çocuklarımızı bilgi hamalı olmaktan kurtarmağa mecburuz.

O zaman, liselerimiz kolayca on bire inecektir.

Yedek Subaya gelince: Onun ilk altı aylık derslerini, Üniversite programına dağıtmak niçin mümkün olmasın?

Kurtarmak istediğimiz şey, çocuklarımızın iki senelik ömrüdür.

Bu iki seneyi, Yedek Subaya giden genç sayısiyle çarparsak, kazanacağımız yıllar karşısında, hovardalığımızın dehşetinden ürpeririz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hece vezniyle gazel

Seyreyleyin dostlarım Falih Rıfkı Atay'ı:
Kaleminin ucunda çeviriyor Dünya'yı!

«Zafer» çığlıklariyle çınlıyor başkendimiz,
Mümtaz Faik Fenik'in ağzı pek kabadayı!

Elbet kaşı çatılır Ahmet Emin Yalman'ın:
Eski dostlar drama çevirdi komedyayı!

«Sabah» ile «Ulunay» bir arada olamaz:
Terk etmede haklıdır Kılıçoğlu Safa'yı!

«Bir dakika» içinde binbir hüner gösterir:
«Cumhuriyet» şeytanı çekip çekip kafayı!

Hiç kimse şu dünyada dört başı mamur değil,
Ben Hanya'yı bilirim, Saffet Gürol Konya'yı!

Dün gece bir partide ne mumsöndüler yaptık:
Hayretinden şaşırtır görse, Sırrı Baba'yı!

Bakmayın abuk sabuk söylenen Nisarî'ye,
Yakmıştır yeşil gözlü bir güzele abayı!..

NİSARÎ

— Ne olmuş acaba evlâdım?
— Maçtan dönüyorlar galiba beybaba!..

— Ne olmuş acaba evlâdım?
— Sarıyer cinayetinin kaatilini bulmuşlar galiba ağabey!.

— Ne olmuş acaba evlâdım?
— Miting yapıyorlar galiba, efendim!..

3

000103

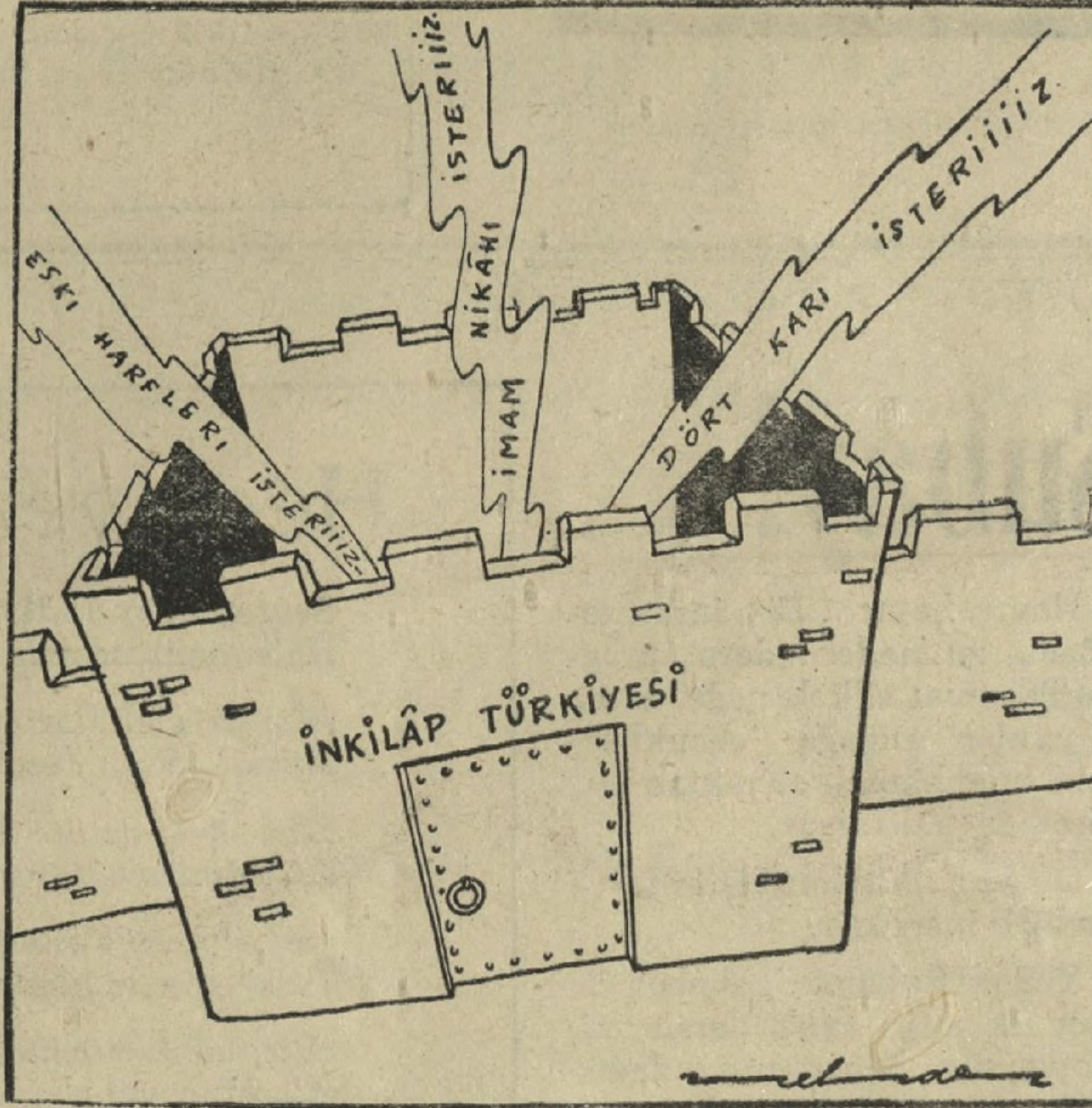
Sabite Tur

Okumuşsunuzdur elbet: Kocasının pantalon cebindeki tabancası düşmüş... ve... ve tabiî anladınız: çıkan kurşun, bayan Sabite Tur'u kalçasından yaralamış!

Gazetelerin yazdığına göre, hâdisede bir kasd olmadığından, ses sanatkârımızın kocası serbest bırakılmıştır.

Peki, ya tabanca?.. Bu muhterem zatın onu taşımak için fermanı mı vardı? Yoksa, sadece arama-taramada ele geçen silâhların sahipleri mi adalete teslim ediliyor?

Haaa, bir ihtimal daha var!... O da... Hayır, ölmek mi dersin değil!... Acaba, her ses sanatkârımızın bir silâhlı muhafızı mı var yoksa?

İÇERDEN GAZEL!

Tükürüklü Terbiye!

Bizim matbaa komşumuz «Yeni Nesil ilkokulunda bir öğretmen, ikisi yaramaz, biri tenbel, üç talebeyi, boyunlarına levha asıp sınıf sınıf dolaştırmış ve suratlarına tükürtmüş!..

İtiraz edemeyiz: Belki yeni bir terbiye sistemidir. Belki Amerikada son moda naylon eğitim böyledir... Yalnız bu usul, mekteplerden bütün hayata taşar ve her yaramazın, her tenbelin suratına tükürmek icap ederse, korkarım, ağzımızda tükrük kalmaz!

HAFTANIN PANORAMASI

KORKUNÇ BİLMECE

Size korkunç bir bilmece söyliyeyim:

1 — «Milletin Atatürk inkılâbına medyun bulunduğu iddiası asla doğru değildir.»

1 — «Başkumandanlık mevkiinde başkası da olsaydı,yine bu netice bi inayetullah hâsıl olacaktı.»

3 — «İnkılâp eserleri denen şu dans, güzellik kraliçesi müsabakası gibi ciddî ve faydalı olmıyan şeyleri istememeğe ve hükûmeıimizin de alâkasını çekmeğe elbette hakkımız vardır.»

Şimdi soruyoruz:

1 — Atatürk inkılâplarına hiç bir şey borçlu olmadığımızı iddia eden...

2 — Dans ve güzellik müsabakasını Atatürk inkılâbı sanan...

3 — Kurtuluş zaferinin şan ve şerefini bile Atatürk'e vermeyen...

Bu zat kimdir?..

Hayır hayır... Ne Pilâvoğlunun bir müridi, ne heykel düşmanı bir Ticanî... ne de zaman zaman sesini duyduğumuz bir kongre hatibi!

Bu, Atatürk'ün, Anadoluda ilk ayak bastığı ünlü vilâyetin, Samsunun milletvekili, medrese ulemasından vaız Hasan Fehmi usta oğludur.

Aman yarabbi!.. Atatürk düşmanlığı, onun aziz varlığını korumak için kanun çıkaran Büyük millet Meclisine kadar mı girdi?

VAY HAİN VAY!

Bir de Şehir meclisimize kabahat bulur, çalışmıyorlar, milletin hakkını gözetmiyorlar deriz. İşte, hamiyetli bir üye çıkmış, avaz avaz bağırıyor:

— Belediyenin Konservatuvarında aylıklı öğretmen olan Cemal Reşit Rey'e ne hakla Şehir Tiyatrosundaki müziği idare ediyor diye ayrıca para veriyorsunuz?

Aşkolsun be!.. Şu hamiyetli zatın ismini neye yazmazlar, resmini neye basmazlar ki iyice tanıyıp iftihar edelim!

Hakkı var sayın bayın hakkı!.

Kimmiş Cemal Reşit Rey denilen bu çalgıcı parçası?.. Şehir meclisi âzası mı ki, her girdiği yerden aylık, her oturduğu yerden haftalık, her selâm verdiği yerden gün delik alsın!..

Yook, bu meclis hakk-ı huzur için değil, halkın huzuru için çalışıyorum, bayım!

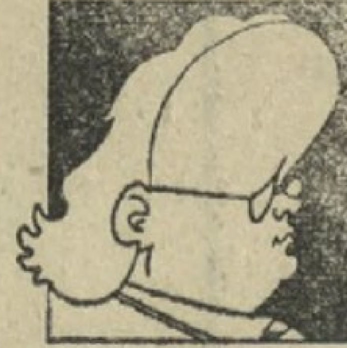

— E, pekl dostum... Canınız sıkıldığı zaman ne yapıyorsunuz?

— Basın toplantısı!..

DAYAK!

Biliyoruz: Hocaların talebelere dayak atması çoktandır yasak. Ama, talebenin hocaya dayak attığı sık sık görülen şeylerdendir.

Bir kaç gün evvel Dünya gazetesinde okuduk: Ayasofya müzesi müdürü Ramazanoğlu, Millî Eğitim Bakanı Tevfik İleri'yi tartaklamış!

Demek, maarif hayatımızda şimdiye kadar öğretmenleri tehdit eden dayak, artık Bakanlık makamına da el uzattı!

Ramazan oğlunun bu hamlesi karşısında epeyce bayram edenler olmuştur. Ancak bu tartaklamada — enini, boyunu düşünüyoruz da — Tevfik İleri'nin nasıl geri kaldığına akıl erdiremiyoruz!

NE DERSİNİZ?

Çakı, bıçak, tabanca, derken, Profesör Muhittin Etingü'yü, şehir ortasındaki apartımanında dinamitle öldürdüler.

Ne dersiniz, yarın mitralyözle yol kesildiğini, uçakla kız kaçırıldığını, tankla bir mağazaya hücum edildiğini de görecek miyiz acaba?

000104

Demokrasiyi kim kurdu?

Adnan Menderes ve Fuat Köprülü Londraya giderken, İngiliz gazetelerinden birinde Türkiyeye dair bir makale yayınlayan Ellen Kelley demokrasiyi İnönü'nün kurduğunu yazmış. Halk Partisi gazeteleri için düğün, bayram. İngiltere hakikati biliyor. Fakat Türkiyede demokrasiyi İnönü'nün kurduğunu Demokratlar hâlâ bilmiyorlar!

Peki, Halkçı arkadaşlarımız, bir tek İngilizin bütün bir İngiltere demek olmadığını biliyorlar mı? Zannetmiyoruz. Çünkü bu gazeteci arkadaşlar bir tek adamın bir memleketi temsil ettiği rejimin yıllarca bayraktarlığını yapmış insanlardır. Bir İngiliz onların gözünde bütün İngilteredir. O kadar ki, bu İngiliz, memleketimizi Türk milletinin ezici bir ekseriyetinden daha iyi biliyor ve bize demokrasimizin tarihini öğretiyor.

Şimdi siz başlayın düşünmeğe: Türkiyede demokrasiyi kim kurdu? Mithat paşa mı? Enverle Niyazi mi? Abdülhamit mi? Talât Paşa mı? Atatürk mü? İnönü mü? Demokrat Parti mi? Bu isimler arasına Abdülhamidin adını neye karıştırdığımızı sorabilirsiniz. Cevap verelim: Birinci ve İkinci Meşrutiyeti ilân eden Abdülhamidi hürriyet kahramanları arasında görenler aramızda hâlâ yaşıyor. Siz istediğiniz kadar onlara «Sultan Hamit mecbur oldu da meşrutiyeti ilân etti» deyiniz, onlar bildiklerini okumağa devam ediyorlar.

Bu «kim kurdu» dâvasında, biz, Halkçı arkadaşlarımızın fikrini yeter derecede açık bulmuyoruz. Bazan Atatürk kurdu, bazan da İnönü kurdu diyorlar. Sıkıştırırsanız, Cumhuriyeti Atatürk, demokrasiyi de İnönü kurdu diyecekler. Siz de Cumhuriyetle demokrasinin başka başka şeyler olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksınız.

Bizim bildiğimiz, tarihte, bir adamın kurduğu rejimler yıkılmış, bir milletin kurduğu rejimler yaşamıştır. Çünkü demokrasi ne bir duvar saatidir, ne de bir gramofon, Onu tek başına bir adam kuramaz. Kurduğunu sanırsa, bu, sadece bir kuruntudur!

Fakat Halkçı arkadaşlarımız ma zurdurlar. Onlar tek adam rejimine inanmışlardır. Bugün de partilerinde İnönü'nden başka hiç kimse yokmuş gibi konuşuyorlar. Kasideler yine onun adına yazılıyor. Bu arada, dağ taş dolaşa dolaşa her ay bir mokasen paralıyan zavallı Kasım Gülek'ten veya öteki parti erkânından bahseden yok.. Halk Partisi İnönü'dür, hattâ Türkiye İnönü'dür, hattâ hattâ demokrasi İnönü'dür. Artık siz böyle bir demokrasinin diktatörlükten farkını, işiniz yoksa, düşünedurun! **AKBABA**

— Güle güle gitsin, güle güle gelsin inşallah.. Koreye mi?..
— Hayır, komşucuğum, hayırrr. Mitinge!...

ALÇAK!

Firuz, karşı kaldırımdan giden adamı yanındakine gösterdi:

— Şu alçak, on bin lira kazanmama mâni olmuştur...

— Ne yaptı?

— Kızıyle evlenecektim, razı olmadı kerata!

NEREDEYMİŞ?

Genç nişanlı, küçüğe sordu:

— Ablan sokağa mı çıktı küçük?

Küçük başını salladı:

— Yoo.. Senin geldiğini gördü, yüzüğünü değiştirmeğe çıktı!

İYİ ETMİŞ!

Kahramanı gösterdiler:

— Evlendiği gün nikâh dairesinden kaçan adam bu, işte..

Kitapçı Arif Bolat sordu:

— Çıldırmış mı?

— Bilâkis, ancak o zaman aklı başına gelmiş!.

000105

VARYETE

İŞİN KÖTÜSÜ

Trende birdenbire feryadı bastı:

— Eyvah... Para cüzdanım... İçindekiler...

Arkadaşı teselli etti:

— Çaldırdın mı yoksa? Bulurlar merak etme,..

— Daha fena... Evde unuttum.

— Fena mı canım? Hizmetçin namuslu kadın..

— Fenalık orada ya zaten! Ne bulsa götürüp karıma teslim eder!

Bizim Yıldızlar

Ayfer Feray

Ne güzel kız, değil mi? İşin daha güzeli, herkesin ayni fikirde oluşu! Ayfer, film yıldızıdır.. İzmirde iken «Bergama Güzeli» diye bir film çevirdiydi. Sen misin filme güzel adını koyan... Kız, güzellikten kurtulamadı bir türlü (dostlar başına...)

Yukarıki resim onu (Efelerin efesi) filminde gösteriyor. Bu filimle şöhreti daha genişledi. Vatan gazetesinin Güzeller Festivalinde ikinci gelişi, bunun delilidir. Ama, gel de «Bekârlık Sultanlıktır!» sözünü hatırlama. Vaktile evlenmiş ve bir çocuk annesi olmuş dediler. Mızıkçılık ettiler. Epey dedikodu yaptılar.

Ayfer denize, bilhassa Lido'ya âşıktır. Gördüğünüz gibi, fotoğrafa da dehşetli gelir. Bu yüzden poz poz resmini çekerler. Amerikanın mecmua kapakları için resim çektiren güzelleri neyse, bizde de Ayfer o... Biraz ciddî duruşuna bakmayın... Filim icabı, o.. Yoksa kendisine dikkat ettiğinizi sezerse, derhal güzel dişlerini gösterir.

ÇİFTE GELİN

İşte size iki ikiz kardeş! İkisi de, besbelli ikizlik icabı, ayni adamı sevmişler. İkisi de ayni adamla evlenmek istemişler. İşin temeli damat da bunlardan birini seviyor ama, hangisini? Kendi de bir türlü ayırd edemiyor.

Bu yüzden ikisiyle birlikte evlenmeğe kalkmış ve... Düğün merasiminden, sonra nikâh feshedilmiş. Gerçi birden fazla kadın almak istiyenler için güzel bir gerekçe ama, neyliyelim ki dünyanın her yerinde bu iş böyle... Allah taraflara sabır versin!

ŞEHİRLİ NÜKTELERİ

HAZIRLIK

Adalet Cimcoz'la Zahir Güvemli, Maya galerisinde konuşuyorlardı. Bir aralık Güvemli:

— Hayret! dedi, Şehir Tiyatrosu dram kısmı birinci eseri temsile başlıyalı kaç gün oldu; ikinci eserin provalarına girişmek şöyle dursun, ne oynıyacaklarını bile seçmemişler.

Adalet Cimcoz sordu:

— Sen ikinci eserin tenkidini hazırladın mı bari?

KORKUSUNUN SEBEBİ

Asabiyeci Kenan Tükel'i bir hanım ziyaret etti :

— Kocamın hafızası beni korkutuyor doktor! dedi.

Kenan Tükel:

— Dalgınlığı mı var? diye sordu.

— Hayır efendim, bilâkis, her şeyi pek fena hatırlıyor!

UTANIYORMUŞ!

Beyin cerrahisi üzerinde konuşuyorlardı. Nebahat Yalgın:

— Madem ki bu iş bukadar ilerlemiş, siz neye beyninizi düzelttirmiyorsunuz? dedi. Kâzım Dağyolu boynunu büktü:

— Arkadaşlardan utanıyorum. Açınca kafamda belki bir şey bulamazlar diye!

NECMİ RIZA AHISKAN

Radyoya bakarsanız: «Ada sahillerinde» beklemektedir. Bayanlara sorarsanız: İstiklâl caddesindeki mağazasında... Amma, kendisine sual olunursa, bilhassa Ramazanları: Cami-i şerifte!

Kâfir, müslüman çocuktur vesselâm..

Mağazasına uğrarsanız, karşınıza, esnaflıkta henüz rüştünü ispat etmemiş bir masum çıkar: «Adın ne?» deseniz: «Ağabey, benim adım neydi?» diye sormadan cevap vermez. Halbuki, Cumhuriyet nüktedanlarından Burhan beyle Pazar sohbetlerindeki sıkı fıkı dostluğa bakılırsa, Feleğin çenberinden geçmiş olması lâzım!

Hani, karısı hanande, kocası imam bir aile varmış:

— Bu dünya gam-u şadî dünyasıdır, düğün olur birimizi, cenaze olur öbürümüzü çağırırlar, geçinir gideriz, derlermiş.

Necmi Rıza Ahıskan yalnız bu iki hüneri nefsinde toplamakla kalmamış, Beyoğlunda bir de zarif mağaza açmıştır.

Elkâsibü habîbullah, değil mi erenler!..

KİMDİR? KİM?

Muzaffer Kurbanoğlu

Bu eski resmi. Yenisine baksanız kurban edilmek üzere hususî bir besiye tâbi tutulmuş zannedersiniz. Geçen gün gazetelerde gördüm: Bir şişinmiş bir şişinmiş ki, sormayın...

Kurbanoğlu, Manisa milletvekilidir. Halen D. P. merkez idare heyeti âzasından olup İstanbul Haysiyet Divanının verdiği kararları teftiş eden komisyona başkanlık ediyor.. Bakalım kimleri kurban edecekler...

Hazret, son devrin yetiştirdiği siyasîyundandır. Milletvekili olmadan evvel, avukattı; daha önce hâkimdi; ondan önce bir lisede muallim, daha evvel Hukuk Fakültesi talebesi, ondan önce ilk okul öğretmeni, daha daha önce de Muallim mektebi mezunu idi. Allah ilmini, irfanını az görmüş olacak ki, sizin, benim gibi bir vatandaşken, onu bir de yüksek komisyonlara âza, başkan falan yaptı. Sevimli bir genç olmasa, daha beter olsun diyeceğiz..

İstanbula gelir gelmez eteğine yapıştık. Muvaffakiyetinin sırrını sorduk. Bize, Namık Kemal'in mısralarını biraz değiştirerek edebî bir cevap verdi:

Kurban edip hayâtımı sevdâyi millete
Vakfeyledim ümidimi râhı hamiyyete!

Buradaki hamiyet, yurtseverlere malûmdur. Sonra tek kelimeyle, Kurbanoğlu, muvaffakiyetinin sırrını söyledi:

— Bu işin sırrı, benim küçük ismimde...

— Ya... İsminiz ne?

— Muzaffer! Malûm ya, Men sabrü zaferen!

★

Nezaket

Muzaffer Kurbanoğlu, Muzaffer Ramazanoğlu'nu ziyarete gitti. Ramazan oğlu bir aralık sordu:

— Yahu, saatin var mı?

Kurbanoğlu nezaketle cevap verdi:

— Var, teşekkür ederim!

000106

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER!..

M A K A S

Dünya Gazetesinden:

[Nevyorklu bir ipnotizmacı, dünya açlık rekorunu kırdı!]

Akbaba:

Allah, Allah... Dünyada kazanabileceğimiz bir bu yarış vardı, onu da kaçırdık desenize!..

★

Yeni İstanbul Gazetesinden:

[Dünkü maçlarda Adalet galip!]

Akbaba:

Oooh, memnun oldum. Bir de Adalet baskı altında diyorlardı.

★

Vatan Gazetesinden:

[Şehir Tiyatrosunda Fırtına...]

Akbaba:

Hâlâ dinmedi mi yahu?.

★

Akşam Gazetesinden:

[Kral Faruk bir hikâye yazdı..]

Akbaba:

Acaba hikâyenin adı ne?.. (Bir kumarbazın serencamı) mı?..

★

Milliyet Gazetesinden:

[Cinayet mi, kaza mı?]

Akbaba:

Emniyet Müdürlüğüne soruver: Cinayet derse, muhakkak kazadır. Kaza derse, muhakkak cinayet..

Dünya Gazetesinden:

[Çatalçeşmede oturan Muzaffer Kılıç isminde birinin evine hırsız girmiş, ve Atatürk'ten hâtıra kalan bir tabancayı çalmıştır.]

Akbaba:

Muzaffer Kılıç isminde biri!... Demek, Gazi Mustafa Kemal'in tabanca armağan ettiği eski yaveri, yeni şöhretler arasında «biri» denecek kadar unutuldu ha?. Hey gidi dünya heeeey!..

★

Yeni Sabah Gazetesinden:

[Arnavutluk halkı isyana hazırlanıyor...]

Akbaba:

Aman, bizim Balıkesir valisini gönderelim de hemen önleyiversin!.

★

Akşam Gazetesinden:

[Kalay fiyatları son günlerde birdenbire fırladı.

Akbaba:

Kabahat C. H. P. Başkanında: Seyahat dolayısile bukadar kalay sarfiyatına sebep olmasaydı!..

★

Akşam Gazetesinden:

[Kızıllar, bir tepe için 10 bin zayiat verdiler.]

Akbaba:

Demek Kore'de böyle beş altı tepe olsa, Kızıl ordu kendiliğinden tepelenecek!

★

Akşam Gazetesinden:

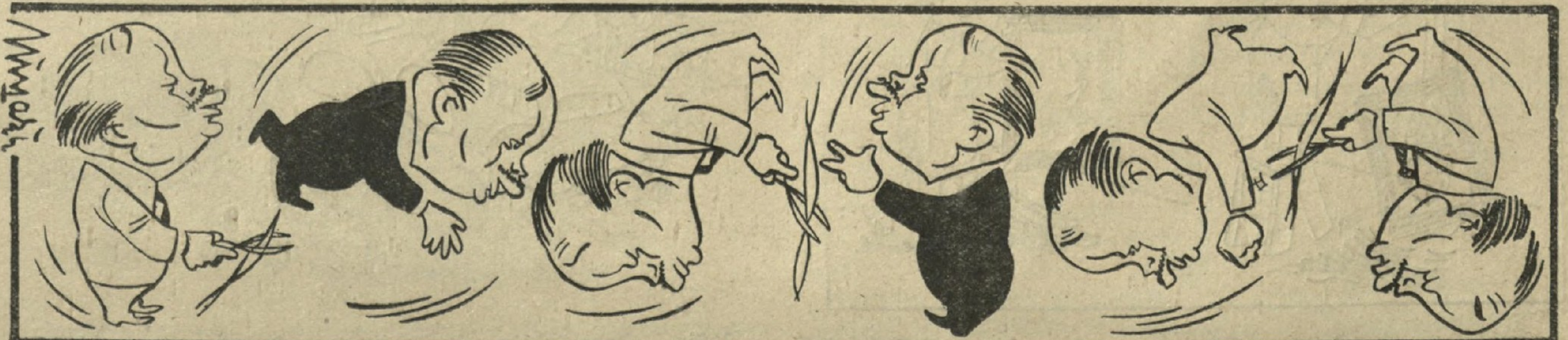
[Göçmen evleri şimdiden yıkılıyormuş...]

Akbaba:

Bunda şaşacak ne var?. (Göçmen) (göçmek) hattâ (göçürmek) hep ayni ailedendir. Meselâ şöyle bir cümle pekâlâ yapılabilir: (Mütaahhit, kasasına fazla kâr göçürdüğünden, göçmen evleri göçmeğe başlamıştır!) **Makasçı**

Kadın — Çabuk, kocam sakal, ben saç!..

Radyoda kısa şehir haberleri!..

000107

— Ulan okudun mu? Amerikada bir yılda 56 kişi asılmış..
— Vay anasını... Acaba bu moda bize de gelir mi dersin?..

Spor

Hayrabetyan âşık!..

Tanınmış Fransız boksörü Hayrabedyan'ın bir müddettenberi memleketimizde olduğu ve buraya davet edilen ecnebi boksörleri temizlediği malûmdur. Geçen gün Galatasaray kulübünün Gençlik spor salonunda kendisini ziyaret eden Jamanak ve Norlur gazeteleri muhabirlerine, meşhur şampiyon özel program tatbik ederek bir demeç vermiştir. Yaptığı basın toplantısında kendisine sorulan direkt ve endirekt sualleri cevaplandıran boksör demiştir ki:

— Zo, göroorsunuz ki, kaç haftadanberi memleketi terkedemoorum!

— Sebep nedir?

— Âşıkım.

— Neye veya kime?

— Neye âşık değilim ki? Evvelâ vatandaşlarımın candan alâkasına ve spor terbiyesine haryanım! Beni göroorlar ise, doğru stadyuma koşup aperkutlarla önlerine geleni tepeloorlar! Ondan sonra, boks maçlarına gösterilen rağbete haryanım. Fiyatına bakan bile yok. Salon dolup dolup boşaloor. En nihayet, söylemek doğru değildir belkim amma, bir direkt bendeniz yemişim. Hem kalıbımın tak ortalık yerine. Kendisine vurulduğum dilber yüzünden ne kadar rakip var ise, hepsini birer birer nakavt etmedikçez buradan gidici değilim. Haydi hoşça kalasınız!

RAĞBET!

Refik Halit, eski bir dostuna rastladı:

— Tebrik ederim, dedi, bir mecmua çıkarmışsın ha? Geçen gün içinde faydalı bir şey gördüm...

Refik Halid'in dostu, ağzı kulaklarında, sordu:

— Ne vardı?

— Bir kilo ayva!..

★

CİDDİ NİYET!

Hamidenin babası, kızına çıkışıyordu:

— O herifle evlenemezsin... Niyeti ciddi değil...

Hamide omuzlarını silkeledi:

— Yanılıyorsun baba... dedi, niyeti ciddi olmasa, senin kazancını inceden inceye tahkike kalkmazdı!

MÜŞTEREK HESAP

Bankacı, İsmail Soykan'a sordu:

— Demek karınızla müşterek bir hesap açtırmak istiyorsunuz, öyle mi?

— Evet efendim, parayı ben yatıracağım, karım çekecek!

★

İŞİNİ BİLİYOR!

Birinin yüzü çok güzeldi, öbürünün vücudü. Adnan Tahir sordu:

— Hangisini tercih etmeli, bilmem!

Osman **Nebi güldü:**

— Bana kalsa, sağdaki güzel yüzlü ile sokağa çıkmak isterim, öbürüyle de eve dönmek...

ALÂMETİ FARİKA

Salamon, Paristen yeni gelen kardeşi Beharı evine götürdü. Bir ev ki, kokudan, pislikten oturabilene aşkolsun..

Bahar, bir sandalyeye şöyle ilişti. Salamon içeriki odaya girdi ve oğlu Muiz ile İzakı ellerinden tutup getirdi:

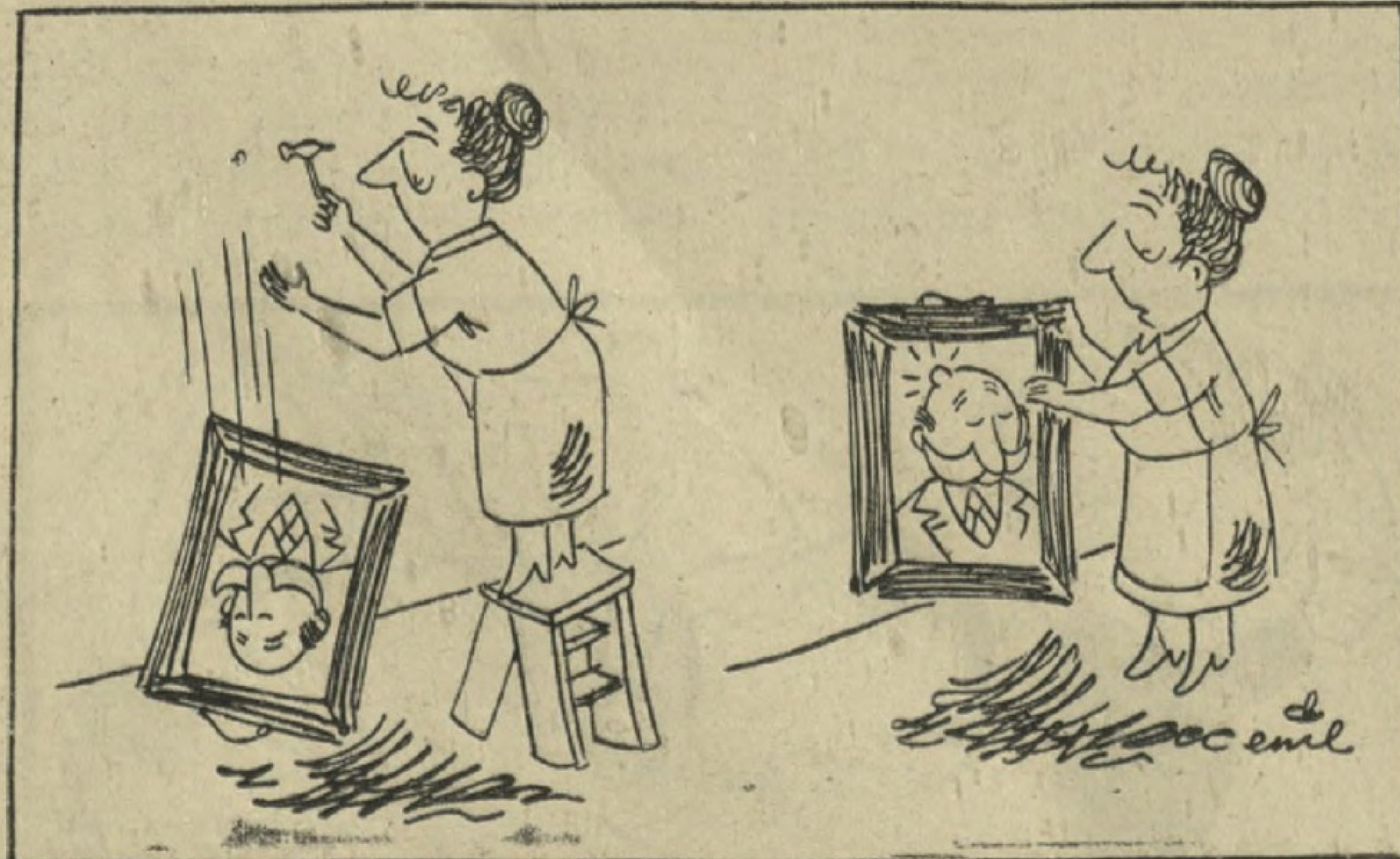
— İşte, dedi, benin oğlusu Muiz.. Benin oğlusu İzak. Bunlar ikiz doğdular...

Behar, çocukların kirli, sümüklü yüzlerine tiksinerek baktı:

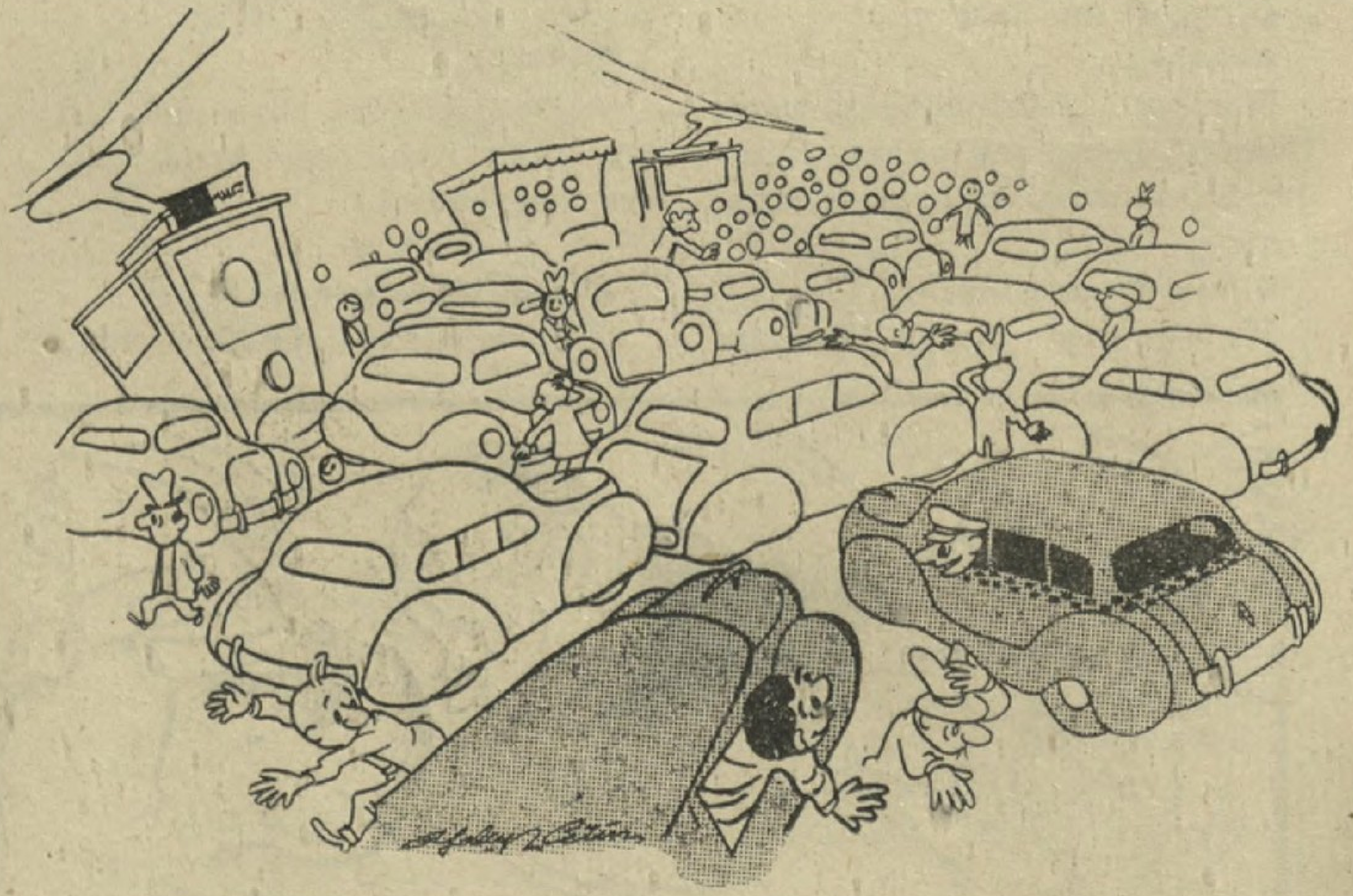
— İyi ama kardeşim, dedi, bu çocukların yuzleri pislikten yorunmiyor. Hanyisi İzak, hanyisi Muiz, nasil anliyorsun?

Salamon güldü:

— Çok kolay be.. Seslerinden!.

YAZISIZ!...

Şoför — Bana kalırsa arkadaş, bu şehre bukadar yaya çok!.

000108

İstanbul Notları

Sırrı Babanın Sırrı!..

Bizim gibi inkılâp çocuklarının, böyle, inkılâba aykırı konulara el atması pek doğru değildir ama; eloğlu inkilâba aykırı nelere el atarken armut mu devşirelim? Binaenaleyh ver elini Kadıköy... deyip, geçenlerde, Merdivenköyünde âyin yapan Bektaşilerin piri Sırrı Babayı derdest eyledim. Hoş, müşarünileyhi bendenizden evvel zabıta derdest etti ya... Söz temsili, diyorum işte..

Sırrı Baba, bizi höcresinde kabul etti:

— Merhaba, Baba erenler... dedim.

— Hu... dedi. Derhal «Can» tabir edilen Bektaşi çömezlerinin hatırını sormak istedim.

— Canlardan ne haber?

Sırrı Baba güldü:

— Aman, dedi, yakayı ele verdik; sayenizde kimde can kaldı ki?.

— Kanun, âyin yapmayı menediyor Babalık... Siz de vicdan hürriyetinizi kendi başınıza kullanıp işi merasime dökmeyeydiniz...

— İlâhi evlât... Ayin yapmak da ne kelime... Şunun şurasında iki tek atıp demleniyorduk...

— Ama ğazetede resimlerinizi gördük... Pek iki teke benzemiyordu...

— A canım, Taksim Gazinosu diyorlar, bir yer var... Yolumuz oraya düşmüştü de görmüştük. Oradaki sofralar bizimkinden daha zengin, kadınlar bizimkilerden daha üryan, rakı orada daha bol... Neden onları tevkif etmezler de bize satışırlar?

Baktım ki, Baba efendi gayet zeki, ve hazır cevap. Sözü başka cihetten ele aldım:

— Sırrı Baba... Gel sen bize şu işin sırrını fâş et.. Size malûm olur. Orada burada eğlenenler dünya için eğleniyorlar. Siz, öbür dünyayı vadedip hatunların bu dünyaya ait mallarına el koyuyor, neleri var neleri yoksa dergâha teberrua zorluyormuşsunuz.. Benim merak ettiğim o değil... Nasıl oldu da gelir gelmez teşkilât kurdunuz? Şunun sırrını bi' açıklayıver...

Bektaşi babası, bir sağa, bir sola baktı:

— Ben kurmadım. Zaten vardı. Memlekette otuz bin Bektaşi var!

— Ya... Ne zamandanberi mevcut bunlar?

— Zaten vardılar, Erenler... Sade isim değiştirdiler. Biz Hacı Bektaş torunları, yeryüzünden kalkmayız, İçimizde en nüfuzlu mevkilere yükselenler vardır. Saklarlar tarikatten olduklarını..

— Neden?

— Saklamazlarsa post elden gider.

— Bektaşiliğin esasları nedir?

— Siz gazetecisiniz, bunları neşredeceksiniz. Tarikat propagandası yapıyor diye yakanıza yapışmazlar mı?

— Hayır. Şerbetliyiz!

— Nasıl olur?

— Biz yazmasını biliriz erenler. Sen tarikatin sırlarından haber ver...

— Herkes gözünün önündeki hakikati görmezken, böyle gizli kalması, lâzimeden işlerle neye uğraşırsınız? Bektaşiliğin esası üçtür: Almak, vermemek, mest olmak..

— Birinciyle üçüncüyü anladık ama, vermemek ne oluyor?

— Arzedeyim; Meselâ sizden tarikatin sırrını soruyorlar, değil mi? Vermiyeceksiniz. Kadınınızı isterlerse aldırmazsınız, lâkin, borç istediler mi vermiyeceksiniz...

— O neden?

— Çünkü hiç bir şey sizin değildir. Bir şey iki kere borça verilemez.

— Kim demis Baba erenler? Sen git de kodamanların ayrı ayrı bankalara ayni malı nasıl rehin ettiklerini gör...

— Onlar kelbiyyundandır, bize göre değil...

— Birbirleriyle ayni kadını nasıl takas ettiklerini gör......

— Onlar kızılbaştır, bize göre değil...

— Peki, tarikatin cömertlik, müşterek mal prensibi nerede kaldı?.

— Rakı sofrasında... Unutma, bir Bektaşi, başkalarının nimetine daima ortaktır. Ona ortak ise yalnız Hazreti pirdir.

— Bu hazreti pir de kim?

— Sırdır.

— Sırrı Baba, sakın bu sen olmayasın?

— Alt tarafını fazla karıştırma...

— Peki, gayeniz ne?

— Halvet olmak, dem sürmek.

— Sonra?

— Yine halvet olmak, yine dem sürmek...

— Dem sürmek nedir?

— İçmek...

— Hç fena değil yahu... Bunu neye yasak ederler, anlamam...

— Fena değildir evlât... İlle ve lâkin herkesin matlubu bir değil...

— Yani?.

— Kimi bu işi menfaatine basamak eder...

— Anladım...

— Neyi anladın ?

— Neden Merdivenköyünü tercih ettiğinizi... İşin içinde basamak varmış...

— Öylesi değil... Yani posta oturduktan sonra hakkını dilediği gibi kullanır, dolandırır...

— İlâhi Sırrı Baba... Ayol halkı dolandırmak, dilediği gibi kullanmak için mutlaka Bektaşi postuna oturmak şart değil... Bazan bir kuru iskemleye oturmak bile yetiyor...

Sırrı Baba ârif arif başını salladı.

— Peki, dedim, mahkûm olursanız ne yapacaksınız?

— Keramet gösterip uçacağız.

— Ya beraet ederseniz?

— O zaman keramet göstermeğe hacet kalmıyacağı için, Mısır canibine göçeceğiz!

— Peki, dedim, ya mumsöndü âyinleri?

— Onlar sinemada, oğlum... dedi.

— Hatunlara karşı zaâfınız bahis mevzuu değil mi?

— Bizimki boğazını sevmek...

— Anlıyamadım..

— Anlamıyacak ne var? Dilberdudağını, kadıngöbeğini herkes sever evlât!

Baba hazretlerini tatlı hayalleriyle başbaşa bırakarak ayrıldım.

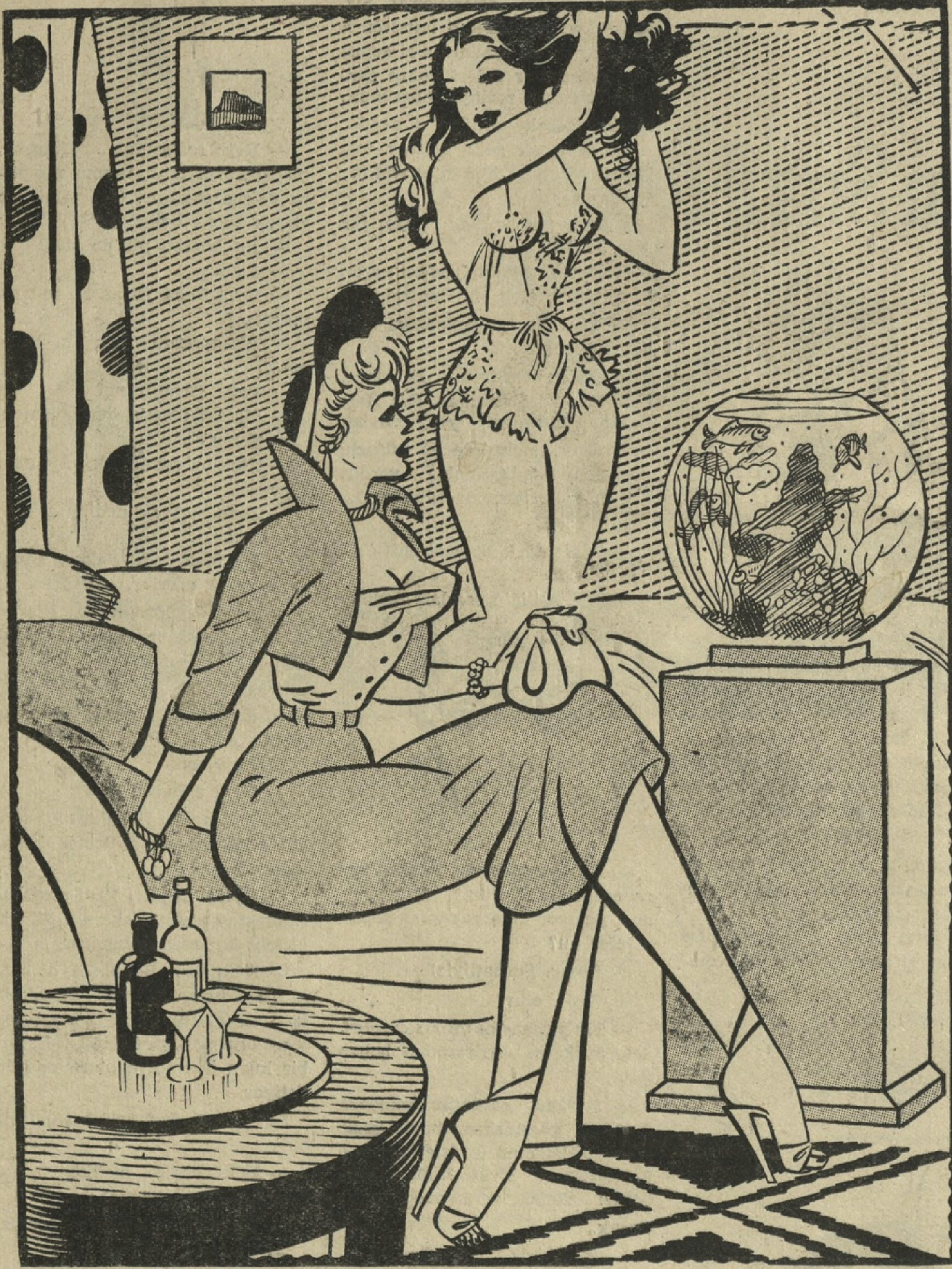
— İstanbul Muhabiri —

Kadın — Az daha unutuyordum, ben size tavsiye mektubu da getirmiştim!...

000105

— Demokrat Parti galiba yeni seçimlere geçecekmiş...
— Yazık... Şunu plâj mevsiminde yapsalardı vallahi ben de adaylığımı koyardım!...

Orta malı:

BİR ÇIRPIDA

AFERİN KÜÇÜĞE

Yok be, size mahalle mektebinden bahsedecek değilim. Hani yumurcaklar vardır, ikide bir:

— Ben sana gösteririm! diye ortaya atılırlar. Döversiniz, hem ağlar, hem tehdit ederler... Bizimki de onlara döndü.

Bizim küçük yine makası almış eline, girmiş bir çerçi dükkânına.

— Bana yüz metre kurdelâ verin! demiş.

— Ne renk olsun?

Tabiî en yakışan rengi kondurmuş:

— Fıstiki!

— Var ama, o kadar imkânı yok, çıkmaz! Ne yapacaksınız?

— Keseceğim!

Herifler, kuşkulu kuşkulu küçüğün yüzüne bakmışlar...

— Neden bakıyorsunuz? İnanmıyor musunuz? Ben İstanbul valisiyim!

Deyince, biri kapıyı tutmuş, öbürü yapışmış küçüğün yakasına:

— Merak etme, sıcak başına vurmuş, biz seni akıllandırırız!

Diye ver etmişler sopayı! Aman, zaman, demokrasi falan... nafile. Bir tecrübe, bin nasihatten evlâdır derler ya.. Bizim küçük de şimdi sağı, solu tehdide başladı: Kasapların gözünü oyacak, manavların kolunu kıracak, falan... Neredeyiz yahu? Ağır ol, gelen var!.

Hikmet Feridun ES

Sizin köşeniz:

Okuyucularımızdan gelen fıkra ve karikatürleri neşre devam ediyoruz.

Doktor, canbaz hastaya, ayağa kalkmamasını söylemişti!

Cesaret!..

Tien-Tsin tahtının tarihi, istiklâlini kazanıncıya kadar geçen kanlı kahramanlıklara bilhassa Fransızların cesaret ve fedakârlıklarına sahne olmuştur. Bunlara güzel bir misal olan, aşağıdaki fıkrayı takdim ediyorum:

Tien?Tsin'e yürüyen kuvvetler, iki yaralı asker bulmuşlardı. Bunlar derhal ameliyat edildiler. Tesadüf, hastahanede yataklarını yanyana düşürdü. Kendilerine geldikleri zaman, topçu eri, Caillet arkadaşına haber verdi:

— Bana bak Alfred, sol kolumu kesmişler yahu!

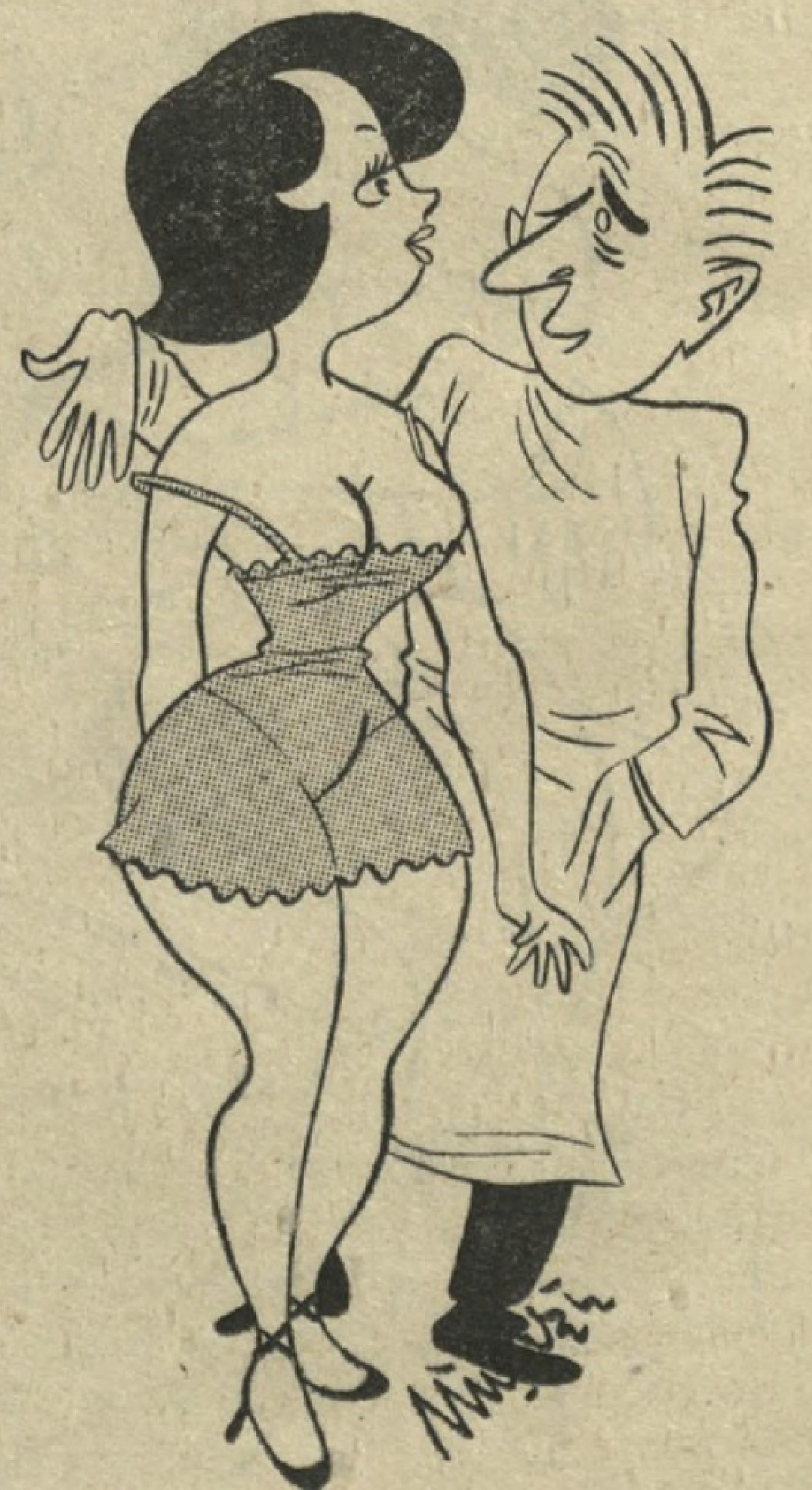
Denizci arkadaşı da aşağı yukarı ayni raporu bildirdi:

— Benim de sağ kolumu yok etmişler...

Caillet gülümsedi:

— Eh.. neyse, yine ikimiz bir sigara sarabiliriz!.

Gönderen: Adnan Tarlan
Şehzadebaşı

Doktor — Lûtfen hamfendi, siz de benim tedavimi üzerinize alır mısınız?.

000110

— Allahaşkına şu saçını yüzümden çek!..

Bu Hafta

Pijama kahramanının hayranları da var!..

Aradan bir aya yakın zaman geçti, hâlâ pijama kahramanı hususî konuşmaların aktüalitesidir. Hâlâ ondan bahsediliyor. Pijaması ne renkti? Belinde kuşağı var mıydı? Otelden nasıl çıktı? Karpiç lokantasına nasıl girdi? Sahiden bir ayağını altına kıvırıp da mı oturmuş? Soran sorana..

Ben bu eski hikâyeyi tazelemek niyetinde değildim ama, geçen gün, olanca belâgatı ile pijama kahramanını müdafaa eden bir adamı dinleyince, hayretimi sizinle bölüşmek arzusuna mağlûp oldum ve bu bahsi açıyorum.

Adam söze şöyle başladı:

— Evvelâ size şunu temin ederim ki, ben bu zatı tanımıyorum. Aramızda dostluk, hısım akrabalık, hattâ göz âşinalığı yok. Ticanî falan da değilim. Bilâkis Atatürk devrimlerinin canla başla taraftarıyım. Evet! Ve işte o devrimler adına pijama kahramanını savunacağım.

Hayretle yüzüne baktım.

Devam etti:

— Biliyorsunuz ki, fes devrinde bu millet entari giyiyordu. Entari ve hırka ile fotoğrafhaneye gidip resim çektiren aile reisleri pek çoktu. Atatürk devriminden sonra entari de fesle beraber tarihe karıştı ve yerine pijama ile şapka geldi. Öyle ki, Cumhuriyet Halk Partisinin Bakanları, başkanları, mebusları yıllarca evlerinde misafirlerini pijama ile kabul ettiler. Ankara treninin koridorlarında pijamalı bir zata rastladınız mı, onun ya bir Bakan veya bir mebus olduğunu anlardınız. Öyle ki, bizde inkılâp mücadelesi yalnız bir fes-şapka çarpışması değil, ayni zamanda bir entari-pijama mücadelesidir. Pijama inkılâbın sembollerinden biridir.

Hayretimizden ağzımız iki milimetre kadar açılırken, adam sözüne devam etti:

— Pijama ile sokağa çıkan bir adam, son zamanlarda entariye karşı artmağa başlayan rağbete meydan okuyan bir inkılâp kahramanıdır. Fakat bunu bir tarafa bırakalım. «Pijama ile sokağa çıkılmaz» diye bir muaşeret kaidesi var mı? Varsa bu dünkü Avrupanın ölü âdetleri arasında kalmıştır. Avrupada eskiden şapkasız, ceketsiz sokağa çıkmak da ayıptı. Yaz günlerinde Londra, Paris, Roma caddeleri şapkasız ve ceketsiz adamlarla doludur. Hattâ bir çokları, yarım kesilmiş bir entari şeklinde, pantalon, dışarı sarkan gömlekler giyiyorlar. Mokasen denilen terlikler ayakkabının yerini aldı. O Kanadyen, Montgomery, daha bilmem ne adını alan zibidi ceketlerin, dar kadife pantalonların, çifte cepli, alacalı bulacalı mintanların yanında, pijama makul ve mazbut bir elbise, âdeta medenî bir üniformadır.

Hayretten ağzımız dört milimetre kadar açılmıştı. Adam devam etti:

— Hepiniz pijama kahramanına kızdınız, çünkü onu kıskandınız. Evet, hepiniz o boğucu yaz günlerinde sokağa pijama ile, hattâ atlet fanilâsı ve külotla fırlamak istiyordunuz. Fakat cesaretiniz yoktu. Birisi bu cesareti gösterince ona düşman oldunuz.. İçinizden ona hayransınız.

Ağzımız bir santimetre açılmıştı.

Adam devam etti:

— Ben de hayranım, fakat samimîyim ve gizlemiyorum. Kendisine de bunu bir mektupla bildirdim. Müsveddesi cebimde. İşte size okuyorum:

Aziz kahraman,

İnsan vücudünü elbise, boyun bağı, kemer, askı gibi esaret zincirlerinden kurtaran, daha bol havaya ve ışığa kavuşturan büyük cesaret hamlenizi takdirle karşılayan vatandaşlarınızdan biriyim. Ne zamandanberi içimde yatan bir arzuyu siz gerçekleştirmeğe muvaffak oldunuz. Tebriklerimi sunarım. Elbise zindanından kurtulmak istiyen hürriyet âşıkı Türk vücutları, diğer milletvekillerimizin de size benziyeceği günü sabırsızlıkla bekliyorlar. Ümit ediyorum, hattâ temenni ve niyaz ediyorum ki, Meclis açıldığı gün, oraya da inkılâbımızın sembollerinden biri olan pijamamızla gidesiniz ve Millet kürsüsünde görünesiniz. İşte o zaman, farsca «bicame» yani «elbisesiz» mânasına gelen kelimeden alınarak pijama adı verilen libası giymekle aç ve çıplak bir milletin hakiki bir mümessili olduğunuzu göstermiş olacaksınız!»

Hayretten ağzımız iki santim açılırken, adam kâğıdı cebine koydu ve meclisimizden ayrıldı.

CIZ

000111

Hikâye

Ayıkla pirincin taşını..

Cemil Gezen, çok gezmiş, çok görmüş bir adamdır. Gençtir, zengindir. İstanbulun sonbaharına bayıldığı için aylar geçtiği halde, Heybeliadadaki yazlıktan inmez.

Bu sene Adanın en güzel kıziyle, Naire'yle evlendi. İkisi de birbirlerini çok seviyorlardı. Daha doğrusu, Naire çok güzel olduğu için, Cemil onu seviyordu. Zengin diye de Naire Cemile bayılıyordu.

Cemil ticaret yaptığı için, ithalât ve ihracat piyasasında hayli tanınmıştı. Üstelik, ithali tahdit edilecek malları önceden sezinlemek, ihraç edilecek maddeleri vaktiyle haber alarak piyasadan toplamak gibi, ticaret dehasını icap ettiren kabiliyetleri de vardı. Kâfir, çapkındı da... Yakışıklı olduğu için bu vasfını bir meziyet telâkki ettiriyordu.

Hülâsa, dört başı mamur adamdı Cemil.

Şimdi de evlenmişti. Yani daha mamur olmanın yolunu tutmuştu. Çünkü, sevgili karısı sayesinde hayatı intizama girecek, bekârlığın perişanlığından kurtulacaktı. Gerçi bekârlığın yegâne avantajı olan çapkınlığa da ve da etmek zorunda kalmıştı ama, ne çıkardı sanki! Eski maceraların lâfiyle pekâlâ geçinip gidebilirdi...

Ey muhterem okuyucu bayan ve baylar (18 yaşından yukarı gençler dahil!) yukarıki cümleyi, hikâyeci, söz gelişi sarfetmiş değildir. Aranızda da benzeri bulunabilecek bazı güzel ve sevimli kadınların tuhaf bir merakı vardır. Fakiriniz şahsen bunlardan bir kaçiyle tanışmak zevkini tattım. Bu güzel ve sevimli hanımlar, kocalarının eski sevdalarını dinlemeğe can atarlar.

İşte Ada güzeli Naire de bu meraka müptelâ olduğu için, sık sık Cemili zorluyor, eskiden tanıdığı kadınlara ait «vukuatı» naklettirip dinliyordu.

Cemil de ne yapsın? Dağarcığı tenhalaştıkça, hayalinin genişliği nisbetinde, uydurmak zorunda kalıyordu. Mazeretine meşru' değildi denilemez... Naire, iki gün evvel yine kendisini zorladığı için (yani olmuş hikâye anlatsın diye), Cemil geçen sene Fuar münasebetiyle İzmire gittiği zaman başından geçen bir vak'ayı anlattı:

— «Vallâhi benim kabahatim yok! diyordu. Adam o kadar misafirperver bir insandı ve benim ithal ettiğim bir taraktörün o mıntakada acentesi olmağa teşneydi ki, zaten oteller dolmuş olduğu için davetini kabul etmek zorunda kaldım. Bir kaç günde, birbirimize kaynaştık. Çok güzel, sarışın ve oynak bir karısı vardı. Allah şahittir ki, en küçük bir fena niyetim yoktu. Güleceksin belki... Lâkin kadın beni baştan çıkardı. Tam mânasiyle.. Dostuma karşı son derece mahcup bir vaziyete düştüm. Istırabımı anlıyacak kadar zekâsı bulunduğu için:

— Aldırma, dedi, bizim evde misafirperverliğin ileri derecelerinde bu da vardır...

Neyse... Fuardan nasıl kaçtığımı ben bilirim. Bizim yeni dost, adı İhsandı galiba, İstanbula geldiği takdirde benden de ayni samimiyeti göreceğine emin olduğunu söylerken, içimden evli olmadığıma şükrettim...»

Naire güldü:

— Ama şimdi evlisin... Ne komik vaziyet bu, Cemil!

O sırada hizmetçileri Ayşe, bir mektup getirdi:

— Postacı bıraktı beyefendi!

Cemil mektubu açtı. Okurken, evvelâ geniş bir tebessüm, yüzüne yayıldı. Sonra, doğru ise, birdenbire rengi uçtu:

— Eyvah.. dedi, Naire, gördün mü felâketi? Ne uğursuz tesadüf yahu! Herif bugün İstanbula geliyor...

— Kim? Hangi herif?

— Şu, demin sana hikâyesini anlattığım İzmirli İhsan... Evlendiğimi gazetelerde okumuş... Tebrik ediyor. Sana da hürmetlerini sunuyor. Hayvan..

— A... A... Kime söylüyorsun kuzum?

— Tabii İhsana... Baksana ne diyor? Beni çok sevmiş, kendisine gösterdiğim samimîliğe, yakınlığa minnettarmış; elinden geldiği kadar mukabele edebilmek için İstanbula iner inmez beni arıyacakmış... Seni tanımağı da pek istiyormuş. Karısı, maalesef orada kalmağa mecburmuş, falan.

— Ne yapacağız şimdi? Adam neredeyse burada olacak!

Cemil bir an düşündü. Kul sıkışmayınca Hızır yetişmediği için, o anda hal çaresini buldu:

— Çabuk koş, Ayşeyi kandır. Senin elbiselerinden birini giysin... Karım diye onu takdim ederim. Sen de hizmetçi olursun... Ne yapalım? Namusumuzu korumak için başka çare göremiyorum sevgilim...

Naire, bu işte bir oyun, bir macera çeşnisi bulduğu için hizmetçiliği kabulde tereddüt bile etmedi. Ayşeyi de kandırması zor olmadı.

Hakikaten, öğleye doğru İhsan Kamgan çıkageldi. Ama, doğrusu enine, boyuna, yakışıklı bir adamdı. Gençti de...

Cemil, Naire'nin en güzel elbiselerinden birini giyen Ayşeyi:

— Karım!

Diye takdim edince, İzmirli tüccar zarif bir jest yaparak, Cemilin müsaadesiyle kıymetli bir bileziği Ayşenin koluna taktı. Akşama kadar Adada dolaştılar, eğlendiler. O gece, İhsan Kamgan, tabiatiyle Cemillere misafir oldu. Naire, hizmet ederken pot kırmamak için sıkıntı çekti. Sofradan kalkılacağı sırada İhsan;

— Fakat yarın maalesef tayyareyle Ankaraya gitmeğe mecburum! dediği zaman, en rahat nefes alan, Naireydi.

★

Ertesi gün, Cemil misafirini iskeleden vapura bindirirken İhsan:

— Doğrusu, dedi, misafir ağırlamakta sen beni de geçtin...

— Ne gibi?

— İnsanın, affet, hanımefendiyle mukayese için söylemiyorum, fakat insanın bukadar güzel hizmetçisi olursa eve erkek misafir kabul etmesi cidden...

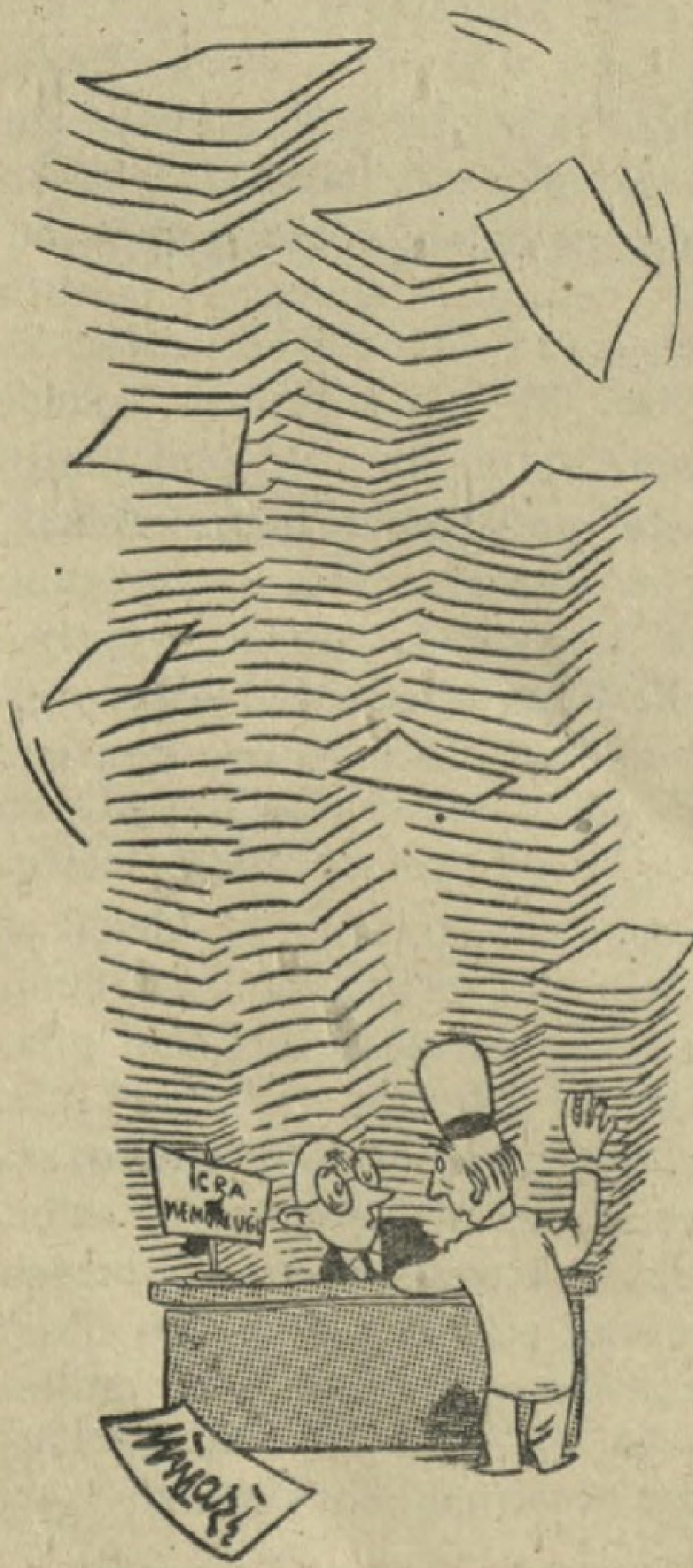
Cemilin nefesi tutulacaktı:

— Ne diyorsun yahu? Diye âdeta bağırdı.

İhsan:

— Sorma, dedi, sana da tavsiye ederim azizim; aklın varsa karını boşa, hizmetçinle evlen!

— Vay canınaa.. Şu dosyalara bak... Demek taksitle satışlar aldı yürüdü!..

— Kış sporlarının faydasını görüyor musunuz?.
— Evet, karda yürüyorum da izimi belli etmiyorum!..

MUHİTTİN ETİNGÜ

Bıçağın, tabancanın işlediği cinayetlere, bir frengi delisinin eliyle dinamit de karıştı: Muhittin Etingü'yü kaybettik.

Onu tanıdığımız zaman henüz yakası çıpalı bir bahriye talebesiydi. Kaybettiğimiz zaman bir Teknik Üniversite Profesörü.

Kıymetli bir gemi inşaiye mühendisi, mümtaz bir ilim adamı olan Etingü, pek zarif bir karikatüristti de. Yukarıdaki resmi, eski Akbaba koleksiyonlarından aldık.

Ona ölüm, bir mizah gazetesi sayfalarına düşen gözyaşı kadar bile yakışmadı.

Acıyla bükülen dudaklarınızdan, rahmet niyaz ederiz.

— Belediye çöpleri dökecek yer bulamıyormuş..
— Allah Allah... Caddeler ne güne duruyor?

ÖLÜMÜN SEBEBİ

Fahrettin Kerim Gökay, bermutat bir fırsatını bulu, Çallı İbrahime içkinin kötülüklerinden bahsediyordu. Bir de misal gösterdi:

— Bak, daha dün akşam,, Ada vapurunda bir sarhoş, denize düşüp ölmüş..

Çallı sordu:

— Denize ölü olarak mı düşmüş?

— Hayır, denizde boğulmuş..

Çallı güldü:

— Gördün mü ya, valiciğim, sudan ölmüş işte!.

HAKLI İSTEK!

Patron:

— Zam istiyorsunuz ama, evlendiğiniz zaman, karınızın bu maaşla yaşıyabileceğini söylemiştiniz.

Memur içini çekti:

— Yine ayni fikirdeyim efendim. Maaşımla o yaşıyor, bendeniz zammı kendim için istiyorum!

— Karısını baltayla doğrayan adam siz misiniz?.
— N'olacak?.
— Hiiiç... Ben de evliyim de!..

Cemiyet Hayatı

Film Dostları Cemiyeti

Canı sıkılan cemiyet kuruyor bu devirde. Bunların içinde can sıkıcı olanlar da var, eğlencelileri de.

İşte eğlenceli cemiyetlerden biri: Film dostları cemiyeti! Adına bakınca siyasî gibi geliyor. Malûm ya, zamanımızda dostluk yalnız siyaset icabı kullanılan bir lâkırdı oldu. Gerçi bazı cemiyetlerde de yok değil: Sanat dostları cemiyeti; Ayran dostları cemiyeti gibi... Bunlara şimdi de Film dostları katılıyor.

Cemiyetin asbaşkan vekili yardımcısı Bayan A. C. ile konuştum.

— Cemiyetin gayesi nedir? diye sordum.

— Sinemalarda konforu temin.

— Ne gibi?

— Perdeyi tavana kurdurup divanlara uzanmış olarak film seyretmeği sağlıyacak şekilde sinema salonlarında tadiller yaptırmak...

— Öylesi daha mı rahat olur sanıyorsunuz?.

— Bize öyle geliyor..

— Peki, cemiyetin başka gayesi yok mu?.

— Var tabiî... Yerli filmcilere parasız tarafından reklâm yapıp, kâr temin etmek...

— Allah için az kâr ediyorlar ya..

— Orasını ancak rüfailer bilir. Ama, bizim cemiyet, memlekette gelişen film hayatını, film sosyetesini ve film artistlerini kalkındırmak için prodüktörleri daha ziyade doyurmaktan gayri çare göremedi..

— Artistleri nasıl kalkındıracaksınız?

— Film çevirterek.

— Nasıl film çevirteceksiniz?

— İş bularak..

— İşi nerede bulacaksınız?

— Prodüktörlere yalvarıp yakaracağız. Rastgele şehir içinde film çekip sahneleri bedavaya mal edecek yerde, sunî olarak stüdyoda yaptırsınlar... O zaman bakın ne kadar sanatkâr yetişir ve mevcut nasıl refaha kavuşur..

— Nasıl kavuşur?.

— Günlük hayatlarını şehirde değil de stüdyoda yaşıyarak. Cinayet mi işlenecek? Falanca barda olacağına buyurun falanca stüdyoya.. Kadın mı kaçırılacak? Beyoğlu caddesinde olacağına gelsin stüdyoda kadın kaldırma... Anladınız mı?

Anlamıştım. Sayın bayan asbaşkan vekil yardımcısına teşekkür ettim.

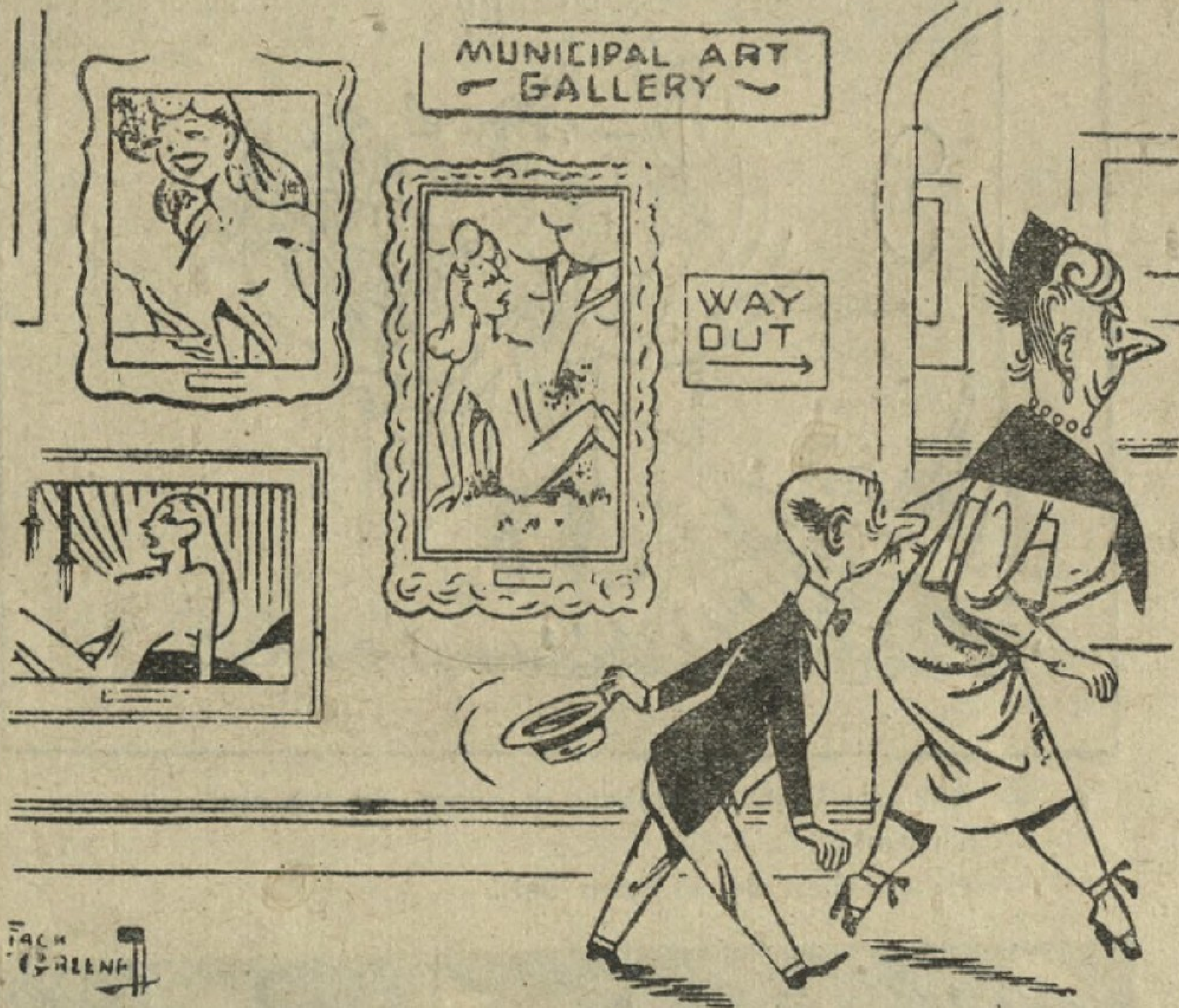
— Bir film dostu —

000113

DÜNYA Karikatürleri

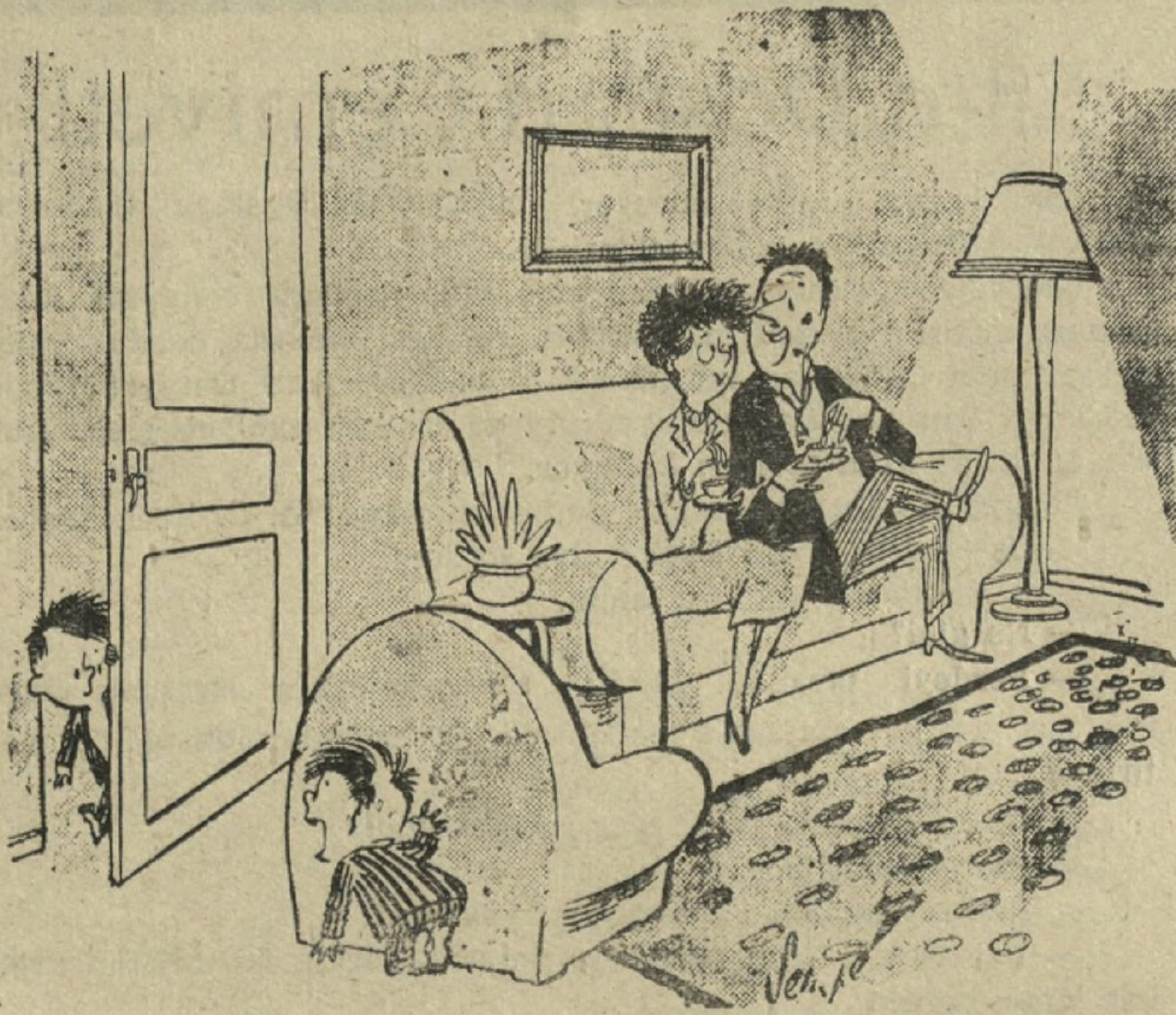
— Gözlüğümü takayım mı artık, karıcığım?..

— Blighty —

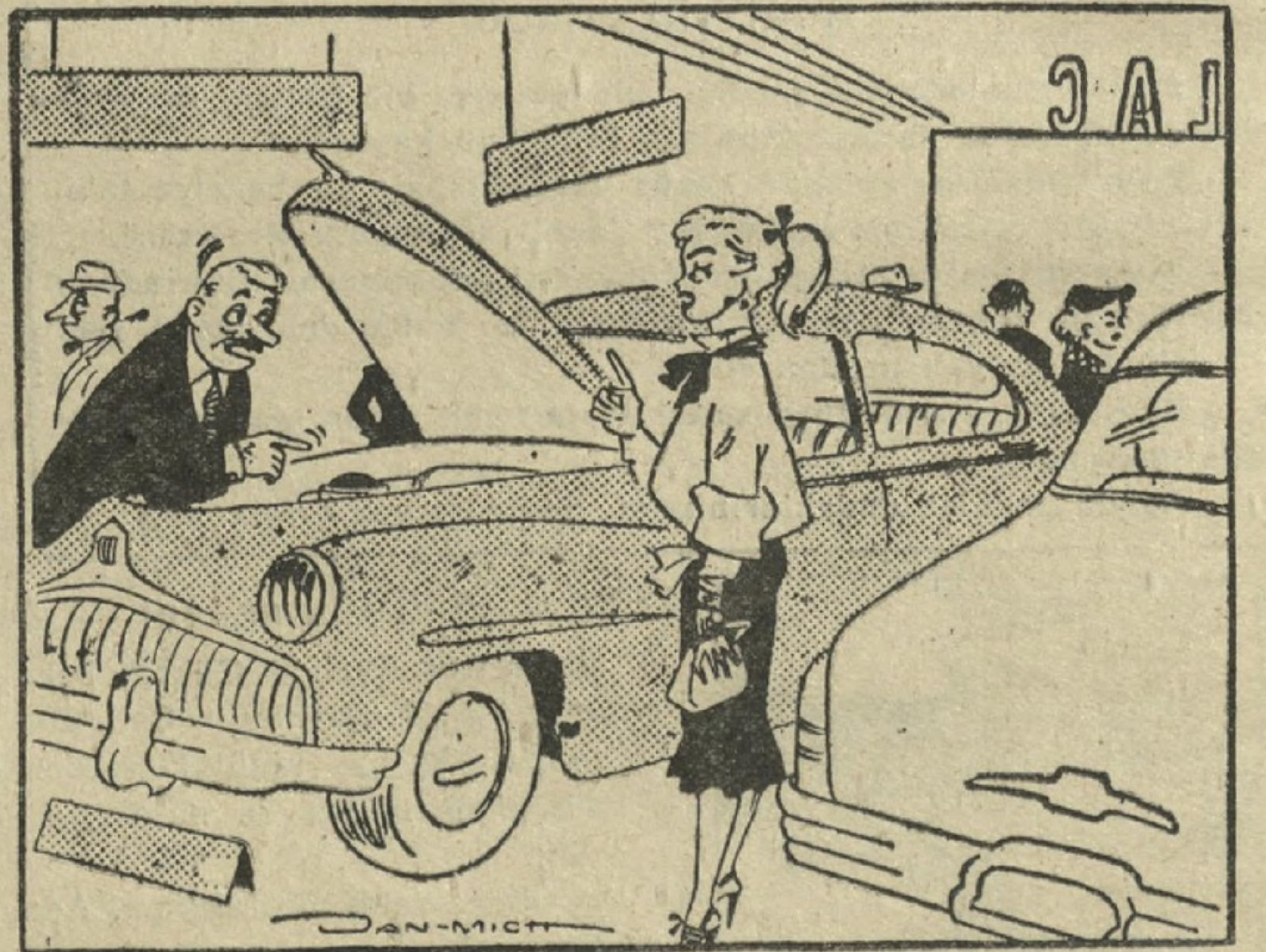
— Sevgini söylemeğe devam et!...

— İci Paris —

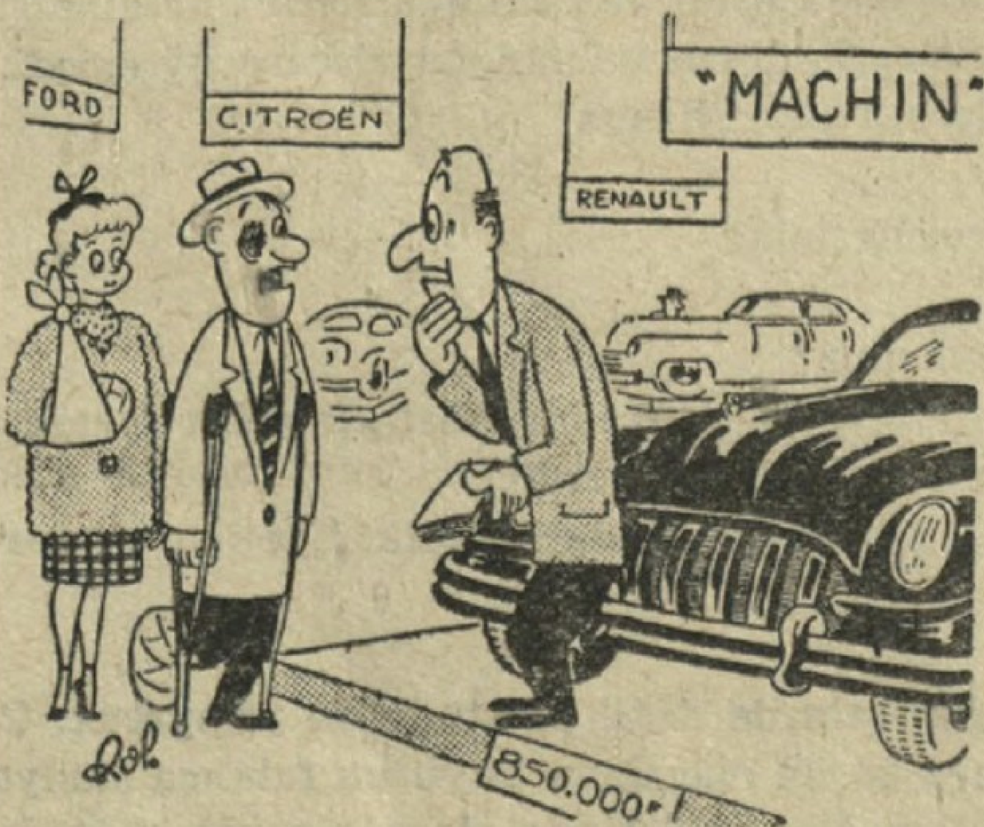
— Perde arasında geldin ama, ben sana baş tarafını anlatırım!..

— İci Paris —

— Beş beygir, altı silindirdir bu araba...
— Koltukları rahat mı bari?..

— İci Paris —

— Bir araba daha almağa geldik!..

— İci Paris —

— Otomobil, döşeli apartıman... Deli misin? Hiç sevginden şüphe edebilir miyim?..

— La Presse —

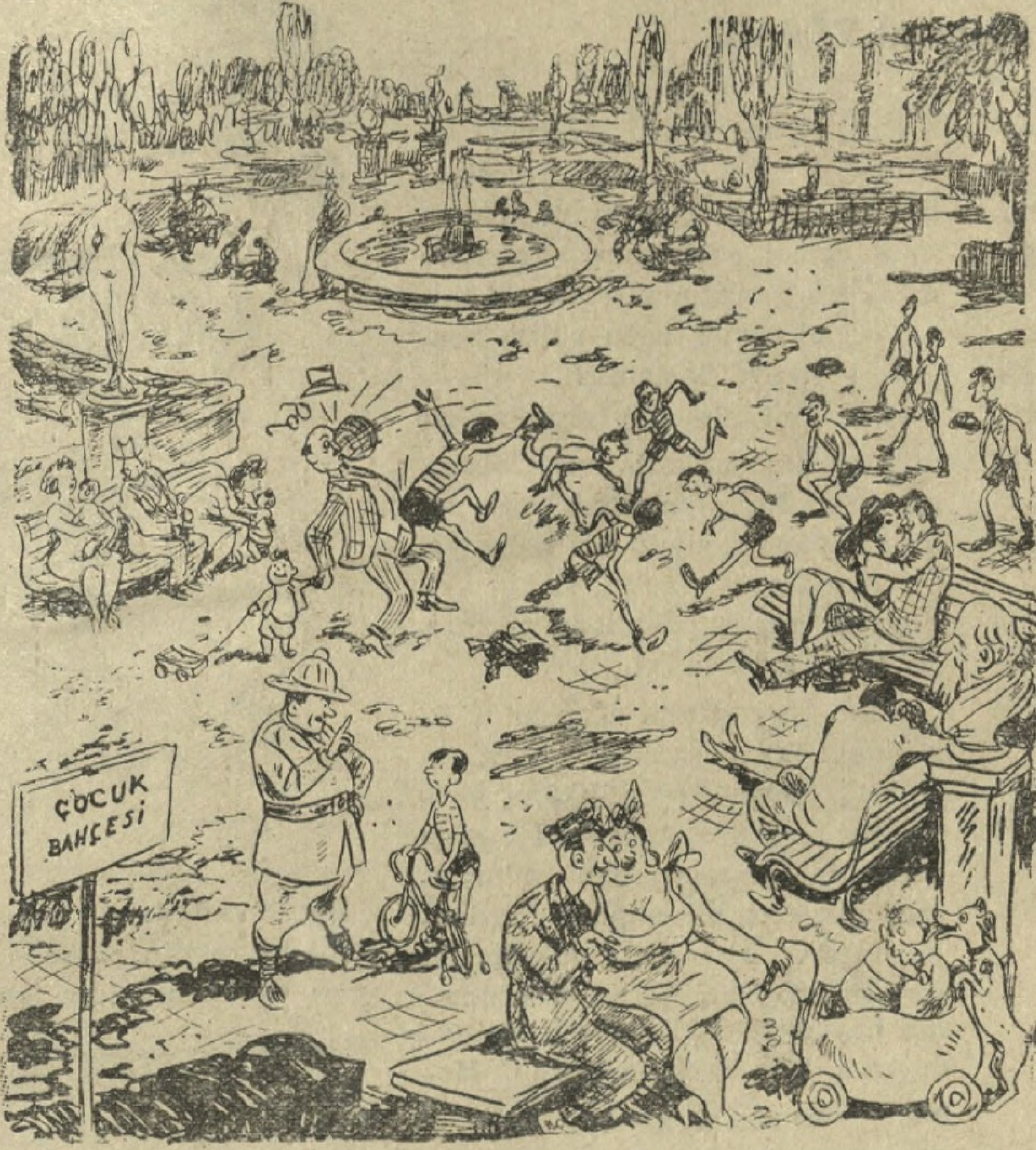

— Yeter be, gazetemi okumaktan vazgeç!...

— La Presse —

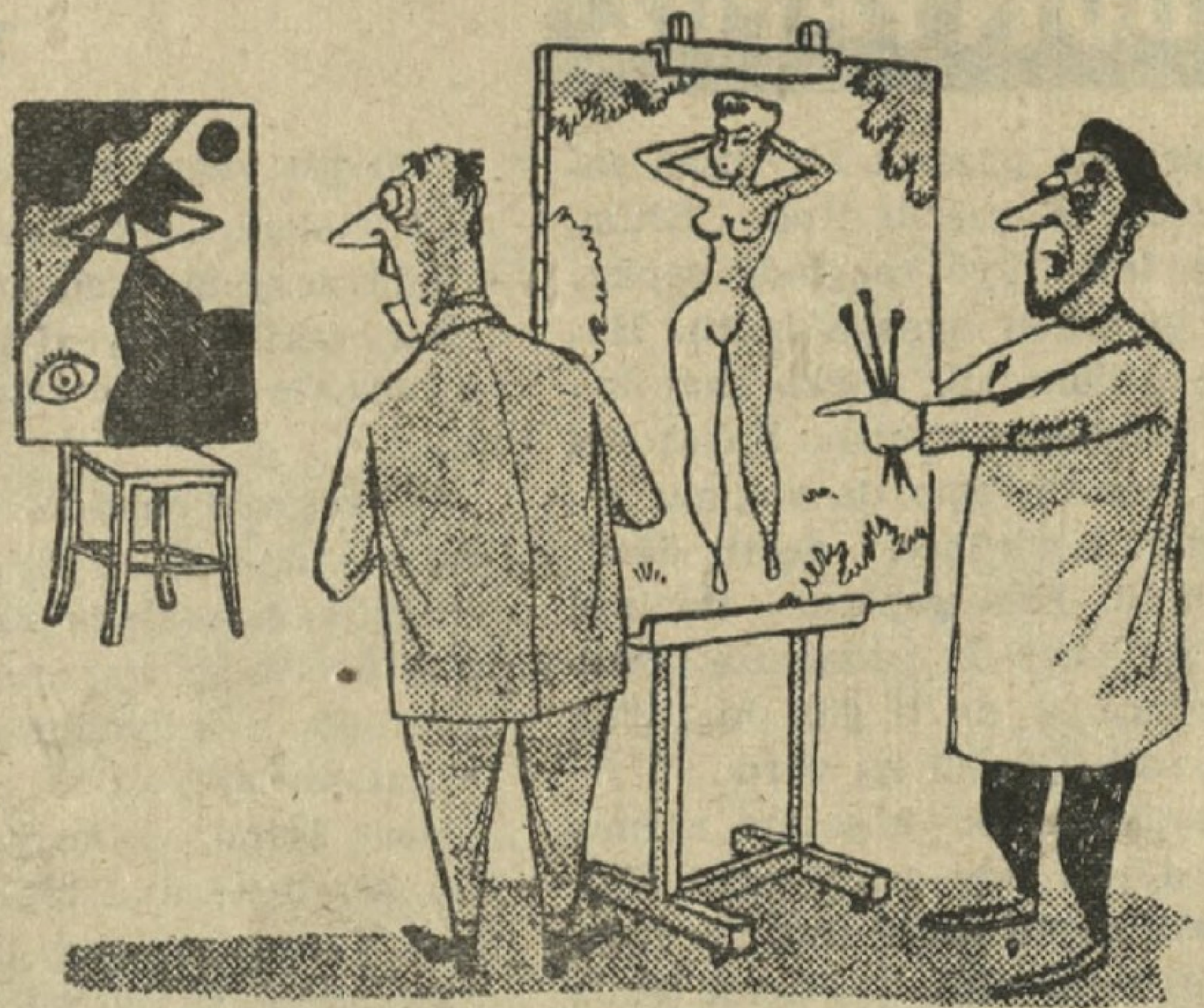
000114

Dünya Karikatürleri

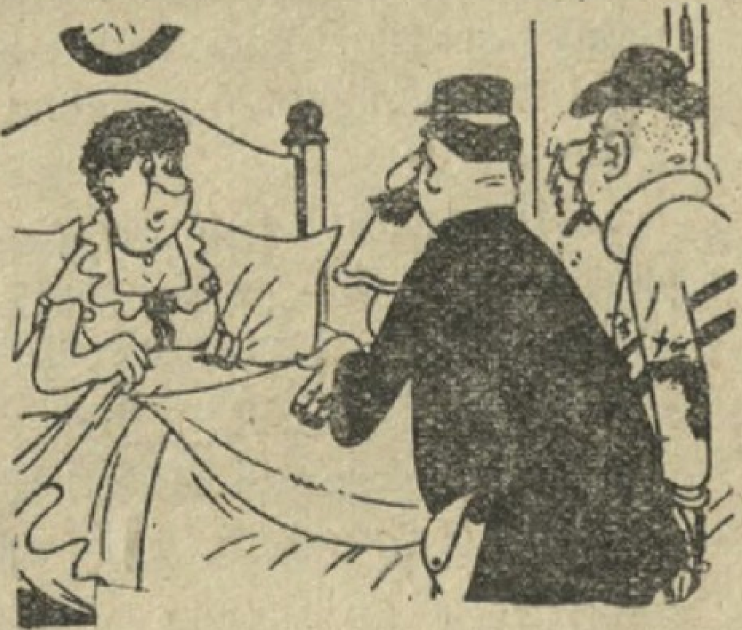
ÇOCUK PARKI:
— Yaramaz! Kanuna nasıl karşı gelirsin? Burada bisikletle dolaşmak yasaktır!..

— Marc' Aurelio —

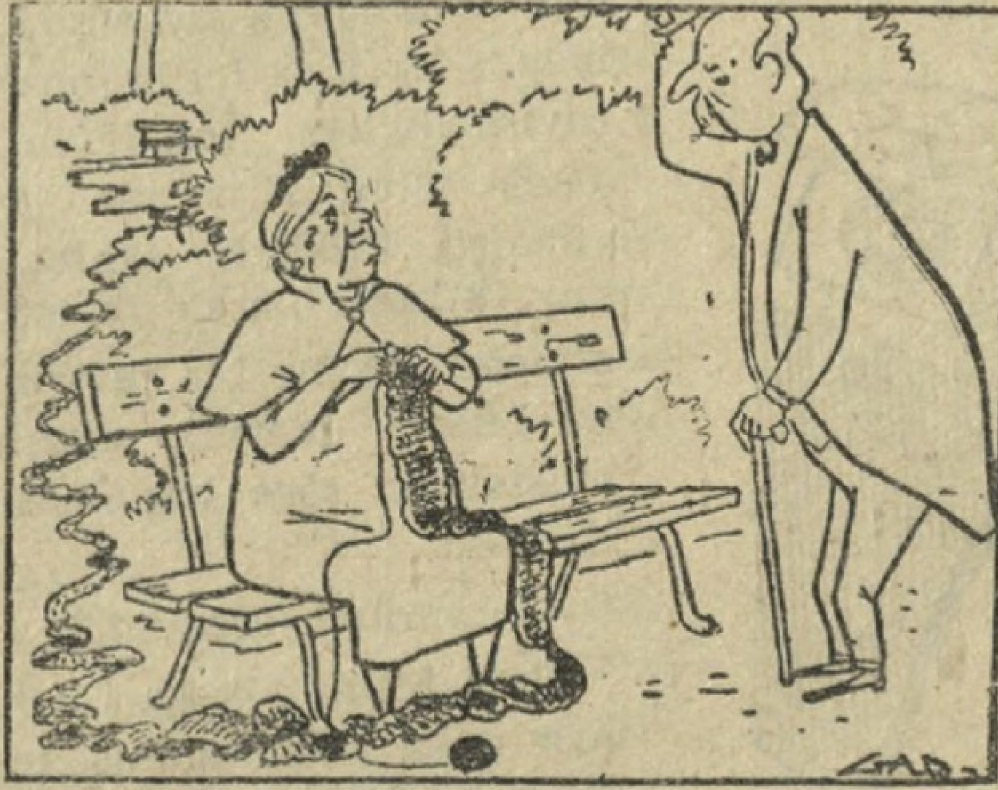
— İşte şu kübik tabloyu serbestçe tefsir ederek kopyesini yaptım!.

— İci Paris —

Polis — Kelepçenin anahtarını kaybettim karıcığım; bu akşam hep beraber yatacağız!..

— El'Musavver —

Kadın — Er geç, bir gün geleceğini biliyordum zaten!..

— İci Paris —

— Hayır, daktiloya ihtiyacımız yok... Fakat, şey, yani, şöyle, bir daktilo gibi oturun bakayım!..

— Pack O Fun —

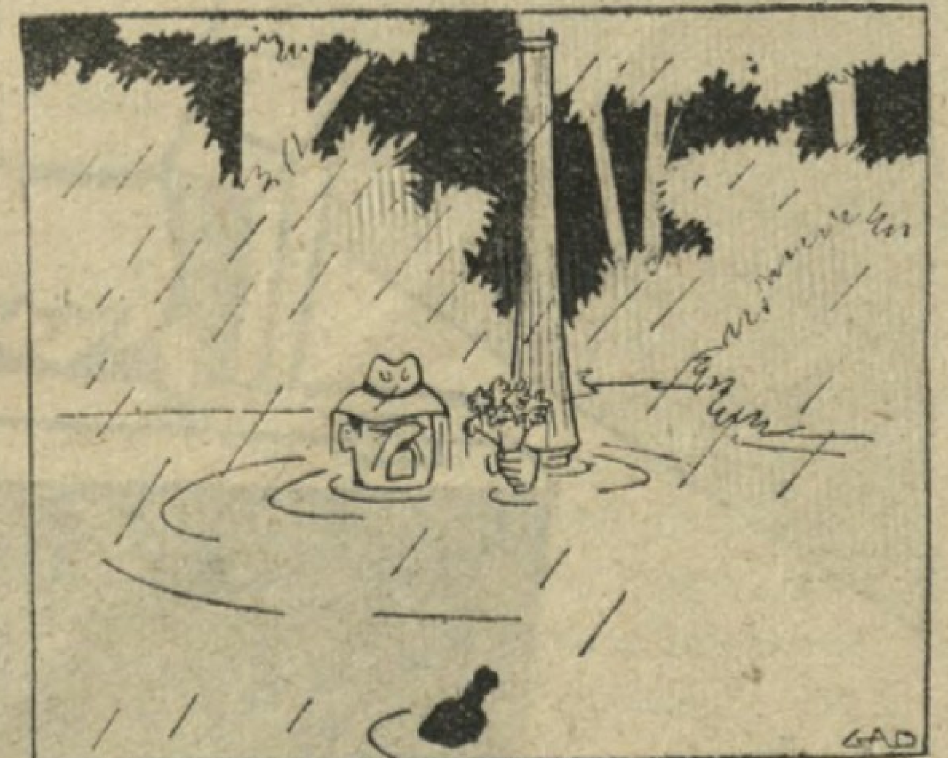
— İki kilo artmışız!..

— İci Paris —

— İşte, burada da, hususî şarabım yapılıyor.

— İci Paris —

— On dakikaya kadar gelmezse, bu sefer giderim!..

— İci Paris —

000115

ESKİ MİZAH DÜNYAMIZ

Beş on yıl daha yaşayımı

Yazan: Mahmut YESARİ

Kararsız, pusarık bir nisan sabahı idi. Kayserili Haci Eftim, yene deve tüyü renginde şapkasını giyerken aynaya baktı. Hafifçe gülümsedi. Şapka, hakikaten kendisini açmıştı. Fakat sokak kapısını açıp da yağmur çiselediğini görünce, dertli dertli düşündü. Eski şapkası tamirde idi. Şapkasız da çıkamazdı. Odada oturmak da o gün hiç işine gelmezdi. Çünkü işi vardı.

Vestiyerin bir köşesine atılmış gibi duran eski şemsiyesini aldı. Evvelâ eliyle sonra sert bir fırça ile tozlarını sildi, az buçuk temizledi. Açıp muayene etti. Üç tarafından biraz akmış, kenarlarda hayli delikler göze çarpıyordu.

Dışarıda yağan yağmur bir, ahmak ıslatandı. Bir Kayseriliyi ıslatamıyacağına iman etmekle beraber, eski şemsiyeyi koluna geçirmeyi de ihtiyata muvafık buldu.

Yüksekkaldırımdan inerken, yağmur, ahmağı değil, şeytanı bile ıslatmağa başlamıştı. Sular, taşların üzerinden kayarak, koşarak setlerden, merdivenlerden bir dere halinde akıyordu.

Hacı Eftim, şemsiyeyi aldığı için kendi kendini tebrik ediyordu. Lâkin yokuş bitip de tam caddeye ineceği sırada müthiş bir sağanak gelmişti. Tramvaylar, arabalar çay içinde yüzer gibi şarıltılar çıkararak yol açıyorlardı.

Hacı Eftim, şemsiye altında büzüldükçe büzülüyordu. Şemsiyenin kumaşı hafif yağmura kısmen mukavemet edebilmişti. Faka bu müthiş sağanağın altında bir tülbent gibi temas eden suları aşağıya süzmeye başlamıştı.

Haci Emtimin aklı başından gitmişti. Yeni şapkası mahvolmuş sayılırdı. Ne yapmalıydı? Saçak altlarından yürüyüp bir kahveye, bir dükkâna girecekti. Lâkin yağmurdan göz açıp etrafını görmek kabil olmuyordu ki...

Baht işi yürüdü. Kapısının önündeki tek basamağı kaldırımın suları yalayan bir dükkâna giriyordu. Kapkara şemsiyeyi başına geçirmiş, paçalarından sular akan pürtelâş bir adamın birdenbire içeri girivermesi dükkâncıyı şaşırtmıştı. Haci Eftim dükkâncının hayretini değil, nerede bulunduğunu bile farketmiyordu. Hemen şemsiyesini kapadı. Başından şapkasını çıkarıp mendilile sildi, kuruladı. Kollarında, omuzlarındaki suları da eliyle temizlerken etrafına dikkatle baktı. O zaman gözleri büyüdü, vücudunun ıslaklığının tamamile aksine, boğazı kuruyordu: sağanaktan kaçayım derken tesadüfen, cenaze çiçeği tabut satan bir dükkâna girmişti. Dükkân sahibi, sanatının iktizası olarak daima teselli etmeğe alışmış bir tavırla boynunu büküp, ellerini uğuşturarak, müşterinin söze başlamasını beklíyordu:

— Emriniz, efendim?

Hacı Eftim sokağa baktı, sağanak daha şiddetlenmiş, tramvaylar bile güçlükle ilerliyorlardı. Buradan çıkıp da başka bir yer buluncıya kadar yeni şapkadan artık hayır kalmıyacaktı:

— Bir cenaze var da..

— Erkek mi, kadın mı?

— **Erkeg..**

— Çiçek mi? Yoksa...

Hemen pazarlığı uydurmak da doğru değildi. Sağanak devam ediyordu. Hacı Eftim düşündü:

— Tabutu, çiçeği, hülâsa ne lâzım ise yapacağsın.. Velâğin fiyetlerini de uyuşalım.. Biliyin a... Hele birer birer fiyetleri gozden geçirelim!

Dükkâncı, defterler, kâğıtlar çıkarmış bir sürü rakamlar yazıyor, çiziyor. Hacı Eftimi kandırmak için bütün zekâsını sarfediyordu:

— İşte size halis ceviz ağacinden bir sanduka... Ne çürür, ne sızar, kasa gibidir. İçi isterseniz atlas, isterseniz çuhadan olsun. Bakın şu çiçeklere: Aynile naturel...

Hacı Eftim, fiyatların bazısına, itiraz ediyor, bazısına da dudak büküyordu. Lâkin hesap bitip de yekûn aşağı yukarı belli olunca, Haci Eftim saçlarını yolmağa başladı:

— İki yüz altı lira mı? Amanın derim yavrum.. Siz bu fiyetler ile Azraili bile gucendireceğsiğiz... Mezarlıglar boş galacah...

— Ama efendim sizin istediğiniz hep iyi, pahalı, ağır cinsten şeyler...

— Lâfa da bahigdi.. Misafirliğa gitmiyoruz guzum.. İnsan temelli iğametgâhını tertipli ossun istemez mi?

Fakat dükkâncı fiyattan on para bile kırmıyordu. Hacı Eftim, sokağa baktı: Sıyrılan bulutların arasından nazlı bir bahar güneşi ıslak parkelerde pırıldıyordu.

Şapkasını başına koydu, şemsiyesini koltuğuna:

— Çoğ pahalı, dedi, işime gelmedi.

— Nereye gitseniz, hep istiyecekler ayni parayi..

— Başğa yere ğideceğ değulüm.

— Peki cenazeniz?

— İntihar etmeğe niyetim vardı ve lâğin cenaze masarifatını bu ğadar pahalı gorünce vaz geçtim. Gemiğlerim bu ceviz sandukaya, bu çuhalara doğunduğca rahat uyğumdan olacağım... Beş on yıl daha yaşıyayım belği fiyatlar da düşer, o zaman yine uğrarım...

Mahmut Yesari

— Hayatında ilk erkek ben olduğuma yemin et bakayım...

— Evlâdımın başı için sensin!..

— Eğer otelinizde kalmamızı istiyorsanız, ya üst kattaki bozuk karyolayı tamir ettirirsiniz, yahut da o odayı yeni evlilere kiralamazsınız... Anladınız mı?...

Dünya Mizahından Örnekler

Herşey bir dakika meselesidir

— Bir Amerikan hikâyesi —

Al, arkadaşiyle sözleştikleri yer, seyrüsefer işaretinin altına on beş dakika evvel gelmişti. Bu, Fred'in hoşuna gitmiyecekti.. Fred'in düsturu, bir yerde «tam vaktinde» bulunmaktı.

Fred yeni otomobiliyle gelip, onu seyrüsefer işaretinin altından alacaktı. Orada beklemeğe başladı. Fakat, birisi gözetliyormuş gibi geldi içine. Kendisini ne diye gözetliyeceklerdi? Ne yapacağını kimse bilmiyordu ki... Zaten evvelce buna benzer bir şey de hiç yapmamıştı. Fred onu sırf bu yüzden seçmişti: Sabıkalılar arasında resmi yoktu. Kim tanıyacaktı?

17 yaşındaydı. Vücudünün adalelerini kontrol ederek, sokağa şöyle bir bakacakmış gibi, kayıtsız bir tavırla, yavaşça döndü. Neyse, içi rahatladı. Seyreden gözler, karşıdaki alâminüt yumurtacı dükkânında yemek hazırlayan aşçının gözleriydi. Küçük lokantadan gelen kızarmış yağ kokuları, Al"ın içine eziklik verdi.. Acıktırdı onu.

Dükkâna girip, oturdu. Seyrüsefer işaretine bir göz attı. Daha onüç dakika vardı. Fred durunca, Al gayet rahat hareketlerle, mühim bir şey yokmuş gibi, otomobile binecekti. Tıpkı bir fabrika veya dairedeki, belki «bir banka» daki işine giden lâalettayin

MAHKEMEDE:

— Demek patron sizi böyle dizlerinin üzerine oturttu ve... ey, sonra?..

— London Opinyon —

iki vatandaş gibi gideceklerdi.. Bu, onun ilk işi... Hem de Fred gibi, mesleğinin erbabı olmuş biriyle görülecek... Al için ne şans. Fred her şeyi en ince teferruatına kadar hesaplamıştı. Hiç bir aksaklık olmıyacaktı, muhakkak.

Yanındaki taburede oturan kısa boylu şişman adam, iki yumurta söyledi. Bir de koyu kahve istedi.

Al, sinirli sinirli yerinden sıçradı; ama hemen kendini topladı. Ne diye korkuyordu sanki? İki yumurta da o ısmarladı, portakal suyu, kızarmış ekmek, üstüne de bir kahve...

Aşçı, toparlak adamınkilerini verdi. Şimdi on dakikası var. Al, portakal suyunu içti: Aşçı niçin, ikide bir köşeye bakıyordu acaba? Şişman adam bir şarkı tutturdu, «Karım da yumurtayı böyle pişirir.. Bunlar da ne güzel be.» Karımınkiler de taş parçasından beterse...»

Al, dişlerini sıktı, aşçıya baktı. Adam gözlerini pencereden ayırdı, işine indirdi. Tabiî bir şey bilemez. Ama Al «Buraya girmekle ne budalalık ettim..» diye düşündü. Fred'in hakkı var, erken gelmiyecektim.» Alnından ter boşandı. Aşçı yine bakıyordu köşeye

«İki yumurta daha» şişman adamın dolu ağzından çıktığı için, boğuklaşan sesiyle, verdiği emir, az daha Al'ın yüreğine indirecekti. Aşçının köşeye attığı nazar da öyle kaçamaklıydı ki... Bir oraya bakıyor, sonra hemen başını yumurtalara eğiyor. Muhakak bir şey var. Al'ın sırtı terden sırsıklam olmuştu. Saatine baktı. İki dakika kalmış! Fred artık neredeyse gelir. Al, mendilini çıkardı, yüzünü sildi:

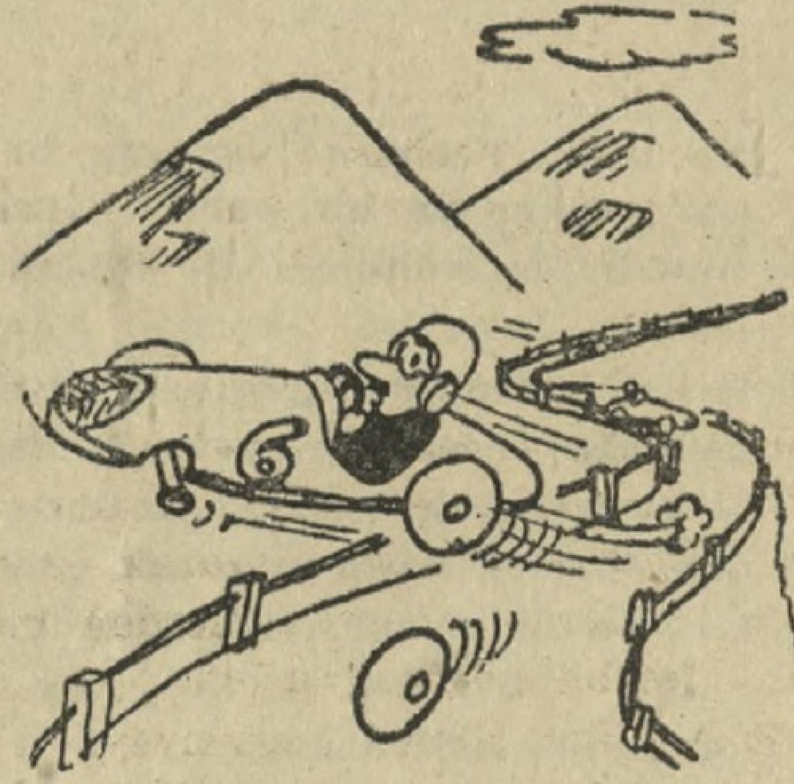
Şişman adam. yine Ali yerinden oynattı:

— «Bir şey mi oldu?»

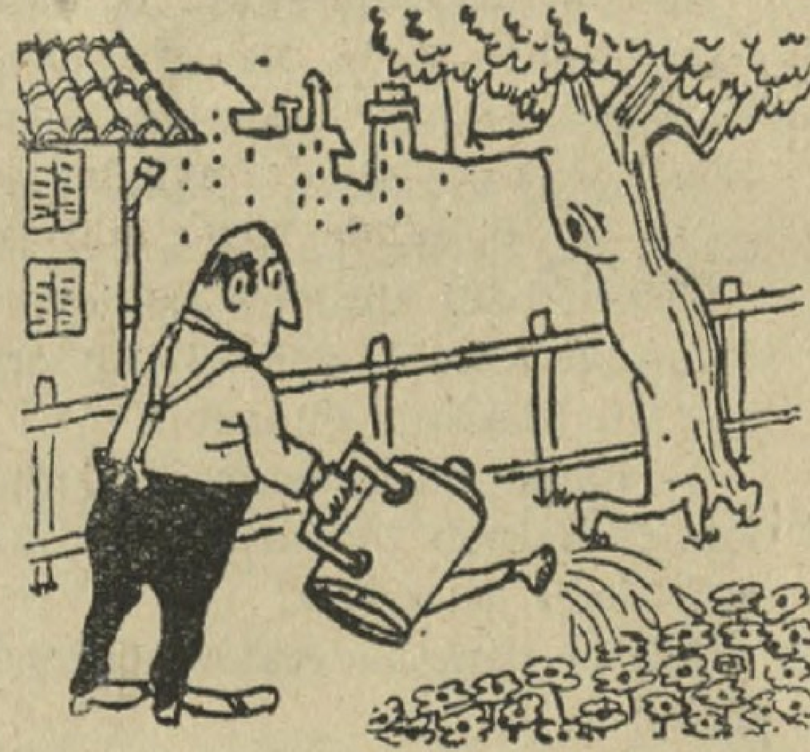
— Yok, bir şey. Ocağa yakın oturuyorum da...

Dışarı baktı. Fred'in arabası gelmiş! Aşçı da açıkça Al'ın yüzüne bakıyor.

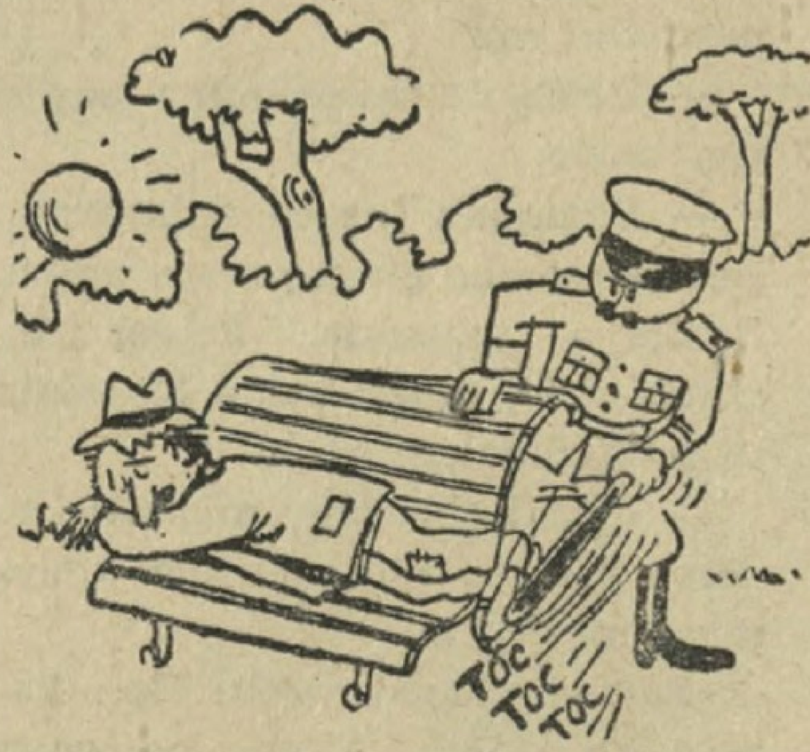
Yelkovanın tayin edilen saati bir dakika geçeye götüren çetin gidişini seyrederken, Al'ın ensesi kopuyordu sanki. Fred tükürür gibi bir hareketle, sigarasını attı ve otomobili sürdü. Al yerinden kımıldamadı. «Tam vaktinde olmak» meselesi. Fred, böyleydi. Bir dakika mı geçti? Öyleyse o iş de geçti demektir.

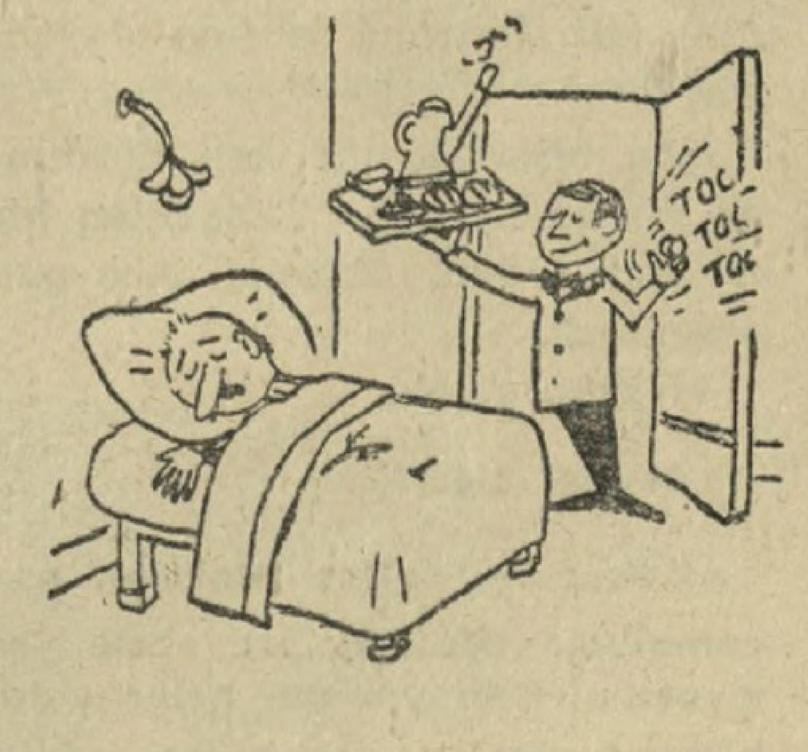

HAYAL VE HAKİKAT!..

Pekâlâ, demek ki, artık bundan sonra Al'ın yolu bu olmıyacaktı. İşin vakti geçti. Belki etrafında bir sürü tatlı kız dönen paralı bir serseri olmak hoş bir şeydir ama, midesi bulanmadan kimsenin yüzüne bakamıyacak olduktan sonra ne kıymeti var? O hayat Fred'in olsun; Al'a göre değil.

★

Parasını verdi, kapıdan yavaş bir yürüyüşle çıkmak için kendini âdeta zorladı. Bir iş bulacak. Fred'inki gibi değil. Hakikî bir iş. Çok paralı olmasa da olur, başkaları gibi gülüp konuşacak, iyi huylu basit arkadaşlar bulacak onlarla şakalaşabilecek ya... Korkmak, kaçmak yok. Artık utanmıyacak. Bol bol sabah havası alabilmek, ciğerlerini o serin ve taze havayla doldurmak için ağzını açtı.

Aşçıda şişman adam hâlâ geveliyordu:

— «Evde böyle yumurta yemek bir türlü nasip olmaz, ciddî söylüyorum, bizimkini buraya yollayım da şu işin püf noktasını öğrensin.»

Aşçı pencereye bir göz attıktan sonra, bu iltifata yüksek sesle güldü

— «Püf noktası falan yok bunun. Bütün sır seyrüsefer işaretinde. Rafadan yumurta için kırmızı ve yeşil iki kere yanıncaya kadar beklerim, az katı pişmişler için üç kere yanar, hazırlop yumurtada altı defada tamamdır, bayım.»

Şişman adam sırttı:

— «Bır dakika meselesi desene...»

Çeviren
Özger GÖKÇE

000117

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 12

— Bende hiç böyle çarpık tabiatlar yoktur. Evlendiğimiz zaman görürsün: Her işi biçimli yaparım!

Öğleden sonra Feriha geldi. Vakayı benden gizlemedi. Olduğu gibi anlattı. Sonra dedi ki:

— Bu mendebur herifle evlenmeğe kalkarsan, işte böyle maskara olursun.

— Hiç merak etme, dedim. Kadriyi sana bırakıyorum. Ben yakında buradan ayrılacağım. Sen istediğin gibi onun pastırmasını çıkar, ister sat, ister âfiyetle ye.

Senelerdenberi uslu uslu oturan bademciklerim, o günün akşamı birdenbire şişiverdi ve ateşim yükseldi. Ne münasebetsizlik! Dört gün yazıhaneye gidemedim. Tahsinden de hiç ses çıkmadı. Evin adresini biliyordu. Bir mektup olsun göndermez mi insan? Ne oldu orada? Ben yokken Feriha ne desiseler çevirdi? Tahsin parayı aldı mı? Patrona istifayı dayadı mı?

Ben merak içinde iken, dördüncü günün akşamı Tahsinden bir mektup aldım. Ateşim de o gün düşmüştü.

Mektup şuydu:

«Sevgili Neclâ,

«Kusurumu affet. Hatırını soramadım. Bu satırları acele yazıyorum. Sen yokken neler oldu, bilsen şaşarsın. Mektupla anlatılmaz. Seni görmeliyim. Nasılsın? Bademciklerin hâlâ iyi olmadı mı? Aman, çabuk iyi ol. Bugün pazartesi. Çarşamba akşamı, Suadiye gazinosunda, patronun davetlisiyiz, Yiyip içip eğleneceğiz. Feriha da bulunacak. Gelemiyeceksen eğlenceyi tehire mecburuz. Çünkü, bu öyle bir «kare» ki, dördümüzün de bulunması şart. Hele sen, sen! Sofranın kraliçesi olacaksın. Yarın, ne yap yap, bana, yazıhaneye bir haber uçur. Anladın mı ruhum? Bu toplantı mühim. Sebebini anlarsın. Ailenle henüz tanışmadığım için, evine gelmeğe cesaretim yok. Senden bir işaret bekliyorum. Gözlerinden öperim, hattâ müsaade edersen, yanaklarından da. Şimdilik nazarî buselerle iktifa ediyor, kendimi avutuyorum.»

Bu mektup, merakımı azaltacağı yerde çoğalttı. Ertesi sabah, Tahsinle rahat konuşmak için, yazıhaneye erkenden damladım. Kadri de, Feriha da gelmemişti.

Tahsin beni görünce yerinden fırladı ve kucaklamak için kollarını açtı. Müsaade etmedim.

— Rahat dur! dedim, konuşalım. Meraktan ölüyorum. Ne oldu? Nedir bu davet?

Tahsin beni heyecanlı görünce sordu:

— Sonundan mı başlıyayım, başından mı?

— Başla da, neresinden başlarsan başla.

— Başından kısaca anlatayım.. Ben perşembe günü parayı aldım. Bankaya yatırdım. Ertesi gün, sabah sabah yazıhanede Kadrinin odasına damladım:

— «Feriha hanım müsaade ederse seninle biraz hususî konuşacağım, dedim.

«Feriha odadan çıktı. Ben köşeye kuruldum. Artık patronun karşısında, ayakta, emir bekliyen bir kâtip değildim.

«— Kadriciğim, dedim. Ben sana şimdi istifamı vermeğe geldim.

«Şaşıracak sanıyordum. Pişkin adammış. Çenesini geriye çekip gerdanını şişirdikten sonra:

«— Bekliyordum zaten... dedi, sen o kızı tanıdıktan sonra zengin olmayı aklına koydun. Şimdi eline beş on kuruş geçince ayrı çalışmak ve kazanmak istiyorsun.

«Boynumu bükerek cevap verdim:

«— Aklınla bin yapa, Kadriciğim.

«Patron başını kaşıdı ve yüzünü buruşturdu. Fakat halinde her şeye hazırlanmış bir insanın rahatlığı vardı. Yan gözlerle yüzüme baktıktan sonra:

«— Köftehor, dedi, ben seni severim. Sensiz yapamam, anladın mı? Sensiz ben yokum. İflâs ederim. Sen benim yalnız sağ kolum değil, sağ gözüm, sağ bacağım, hattâ beynimin sağ yarısısın. Seni kendime ortak almak istiyorum. Yüzde 40 hisse. Razı mısın? Yarın mukaveleyi yaparız. Neclâyı da sana bıraktım. Evleneceksin onunla değil mi? Benim gözümden bir şey kaçmaz. Peki, evlen. Fakat o da yazıhaneden ayrılmasın. Ben öyle Almanca mütercimi bulamam. Ferihaya gelince, senin anlıyacağın, onu da ben alacağım. Tam bana göre, alçak gönüllü bir kız.

«İşte, Kadrinin söyledikleri aşağı yukarı bunlar. Teklifi derhal kabul ettim. Mukaveleyi ertesi güne bırakmadım. O gün yaptık. Noterde tasdik ettirdik. Ben bu anlaşma şerefine hepinizi gazinoya davet etmeğe karar verdim.. Fakat Kadri itiraz etti:

«— Yoo!... dedi. Onu bana bırak. Ben davet edeceğim sizi.

«Yarın akşam için kararlaştırdık. Sen tam gününde geldin. Yarına kadar iyi olmıyacaksın diye korkuyordum.»

Ben Tahsini hayretle dinlerken o, bu sefer beni kucaklamak azmiyle bağırdı:

— Nasıl havadişler? Beğendin mi? Artık patron olduk!

«Mükemmel!» diyecektim, fakat Tahsinin dudaklarıma konan dudakları cevap vermeme mani oldu.

★

Ertesi akşam Suadiye gazinosunda, Tahsinle ilk tanıştığımız günün akşamı oturduğumuz masada dördümüz beraberdik.

Tahsin nasıl tanıştığımızı anlattı ve:

— İşte, dedi, zengin taklidi yapan iki züğürdün macerası! Şimdi biz, dördümüz, elele verip bir sıkı çalışalım, piyasada milyon kırarız.

Kadehler birbirini öptü. Hepimiz çok neşeli idik.

Kadri bana bakarak dedi ki:

— Yavrum Neclâ, aradığın servete kavuşacaksın inşallah. Fakat şunu bil ki, bu dünyada paradan daha değerli şeyler vardır.

Ben omuzlarımı kaldırıp indirerek mırıldandım:

— Ne vardır? Bilmiyorum.

Tahsin de: «Benden de al o kadar» demek istiyen bir sessizliğe gömüldü.

Kadri bu sefer ona döndü:

— Yok mudur? dedi, paradan daha güzel, daha kıymetli şeyler yok mudur?

Tahsin cevap verdi:

— Belki vardır ama, her şey sıra ile. Evvelâ para kazanalım da sonra onu düşünürüz. Ben zihnimi boş yere yormam.

O zaman ben ilâve ettim:

— Benden de al o kadar.

Kadri Ferihaya döndü:

— Peki, sen söyle bakalım, bu dünyada paradan daha kıymetli şey var mıdır, yok mudur?

Feriha tatlı bir gülüşle cevap verdi:

— Vardır ama, sence başka şeydir o, bence başka.

Kadri bu cevaba şaşmış gibi başını geri çekerek sordu:

— Sence nedir?

— Bence sevgidir..

Kadri bu cevaptan hoşlandı:

— Yaşa! dedi, gördün mü ya, «Ehli dil» karı böyle olur işte.. Yaşa Feriha! Elbette!.. Sevgi başta gelir. Neden kendini benden ayırıyorsun? Benim de böyle düşünmediğimi ne biliyorsun?

Feriha küçük bir kahkahadan sonra:

— Hayır! dedi, sence, sevgiden de daha kıymetli, daha hoş bir şey var..

— Amma da yaptın ha!.. Ben hiç böyle bir şey bilmiyorum.

— Var.

Kadri başını kıza doğru uzatarak sordu:

— Nedir o?

Feriha o zaman Kadrinin tombul yanağı üzerinde müthiş bir tokat şaklattı:

— İşte bu var! dedi.

Biz makaraları koyverdik. Sağ yanağı kıpkırmızı kesilen Kadri de gülüyor ve gevrek sesiyle: «Hakkı da var ya...» diyordu.

SON

□

— Ulan yine meseleyi yanlış yapmışsın! Senden kopye ettiğim için sıfır aldım!..

— İci Paris —

Felâket!

Ahmet Koçer, bir arkadaşiyle dertleşiyordu. Adamcağız:

— Bir daha mı? Tövbeler tövbesi, diyordu; hiç bir kadına artık evlenme teklif etmem..

Ahmet Koçer sordu:

— Neden?

— Bu seferkinin kabul edeceği tuttu da ondan!

000118

AKBABA KOLEKSİYONU

Akbaba'nın birinci cildi, pek zarif ve sağlam bir kapak içinde satışa çıkarıldı

Birinci cildimiz

Akbaba, sayfalarında en zengin muharrir ve karikatürist gazetesidir.
ailesini taplayan, hakikaten eşsiz, siyasî ve edebî bir mizah

Peyami Safa ★ Faruk Nafiz ★ Orhan Seyfi Orhon ★ Yusuf Ziya Ortaç ★ Zahir Güvemli ★ Vahdet Gültekin ★ Server Bedi, Akbaba'nın daimî yazarlarıdır.

★ ★ ★

Ramiz Gökçe ★ Toğo ★ Necmi Rıza ★ Nehar ★ Sinan Yalçın Çetin ★ Fuat Yılmaz, Akbaba'nın daimî karikatüristleridir.

Koleksiyonmuz

★ Akbaba'nın altı aylık abonesi 9 liradır. Cilt bedeli 3 liradır.

Fakat biz, Akbaba'yı yeniden takip edecek ve koleksiyon yapacak okuyucularımıza küçük bir hizmet olarak, birinci cildimizi 10 liraya veriyoruz.

★ Akbaba'ya bir sene abone olacaklara, birinci cildimiz 5 liraya verilecektir.

★ Aydabir mecmuasına bir sene abone olacaklara da birinci cildimiz 5 liradır.

★ Cilt kapaklarımız 250 kuruştur.

Ankara ve Kayserideki Okuyucularımıza

Akbabanın birinci cildini, Ankarada (Akba) kitabevinde, Kayseride umum bayiimiz Nuh Mehmet Yener'de bulacaksınız

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi

000119

Akbaba

Dr. — Giyinme, giyinme... Bir daha muayene edeceğim!...

000120